

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΖ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308

Ι Μ Α Ϊ Ο Υ 1 9 7 0

ΑΡΙΘ. 11

Μ Η Ν Υ Μ Α

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ο
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Πρὸς
τὸ Εὐσεβὲς Πλήρωμα
τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
Ἀδελφοί μου,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἄς τὸ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἅπαξ καὶ δις
καὶ χιλιάκις. Ἄς τὸ ἀναφωνήσωμεν μὲ
ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας καὶ
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μας. Ἄς τὸ διαλα-
λήσωμεν ἕως τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης.
Ἄς τὸ ψάλωμεν εἰς ὄλους τοὺς τόνους:

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἠγέρθη ὁ Κύριος «ὄντως» καί, ὡς
νικητῆς, «δόξη καὶ τιμῇ ἑστεφανωμένος»,
ἐκάθισεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Ἄς πανηγυρίσωμεν, ἀδελφοί, τὸ παν-
ευφρόσυτον αὐτὸ γεγονός· ἅς ἑορτάσωμεν
τὴν Ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν.

Δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς χάριν
ὅλων μας ἀνέστη ὁ Κύριος. Νίκη καὶ τῆς
ἀνθρωπίνης φύσεώς Του ὑπῆρξεν ἡ Ἀνά-
στασις Του, νίκη καὶ ὀλοκλήρου τοῦ ἀν-
θρωπίνου γένους.

Ἀπὸ αὐτὴν, ὡς ἀπὸ πηγὴν ζωηφόρον
καὶ ἀέναον, δυνάμεθα ἡμεῖς σήμερον, νὰ
ἀντλῶμεν ὅλας τὰς δυνάμεις ἐκείνας, αἱ
ὁποῖαι θὰ μᾶς καταστήσουν ἱκανοὺς, νὰ
καταπολεμήσωμεν ἀποτελεσματικῶς τοὺς
ἐχθροὺς τῆς εὐτυχίας μας καὶ νὰ ἀποβῶμεν
ὅλοι μαζί, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἕκαστος χωριστὰ
νικηταὶ καὶ μέτοχοι καὶ τῆς ἐδῶ εὐτυχίας
καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

Δύο μόνον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοὺς τῆς
εὐτυχίας μας, τοὺς ὁποίους ἡ Ἀνάστασις
τοῦ Κυρίου μας κατετρόπωσεν, τοὺς πλεόν
σοβαροὺς ἅς ἀναλογισθῶμεν κατὰ τὴν με-
γάλην καὶ λαμπροφόρον αὐτὴν Νύκτα.

Ὁ ἕνας εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ ψυχρὸς
καὶ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς. Οὐδενὸς φείδεται.
Κάθε ἡμέρα μᾶς φέρει πάντας, ἀνεξαρτήτως
ἡλικίας, ὑγείας ἢ φύλου, πλησιέστερον
πρὸς αὐτόν, ἐνῶ οἱ πάντες ἔχομεν γευθῆ
τὸ πικρὸν τοῦ ποτήριον μὲ τὸν χωρισμὸν
ἀπὸ προσφιλεῖς μας ὑπάρξεις. Ἀκατάβλη-
τος ἐχθρὸς.

Ἄλλά, ὄχι! Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς: «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ. ιε', 20). Ἐκεῖνος δὲν ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς ἀναστάς. Ἐκεῖνος ἔκαμε τὴν ἀρχὴν· ἤνοξε καὶ δι' ἡμᾶς τὸν δρόμον. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου κατέστησε βέβαιον, ὅτι προσωρινὴ εἶναι πλεόν ἢ κυριαρχία τοῦ θανάτου. Σήμερα, δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς, ὠπλισμένοι μὲ τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ ἀγαλλιώμενοι νὰ φωνάζωμεν πρὸς τὸν θάνατον: «Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος;» (Α΄ Κορ. ιε', 55).

Μὰ ὁ τρομερὸς ἐχθρὸς, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸς τῆς ψυχικῆς μας γαλήνης, ποῦ δηλητηριάζει τὴν κάθε μας χαρὰν καὶ ἀμαυρῶνει τὴν κάθε μας ἐπιτυχίαν· ποῦ διὰ τοῦ χωρισμοῦ μας ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν μοναδικὴν πηγὴν τῆς εὐτυχίας μας, μεταβάλλει τὸν πλανήτην μας εἰς στίβον κοινωνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἀδικίας καὶ ἀντεκδικήσεων, εἰς πεδῖον πολέμων καὶ ἀνταρσιῶν, ποῦ γεμίζει τὴν καρδίαν μας μὲ πόνον καὶ θανάσιμον ἀγωνίαν διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἁμαρτία. Πρὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀκατανίκητος ἐφαίνετο νὰ εἶναι ἡ κυριαρχία τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄλλά καὶ πάλιν, ὄχι! Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διαβεβαιώνει, ὅτι ὁ Κύριος μᾶς ἀγαπᾷ, παρὰ τὰς ἁμαρτίας μας. Ἐθυσιάσθη πρὸς χάριν μας ὄχι διότι δὲν ἤμεθα ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ παρ' ὅλον ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοί. «Ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Ρωμ. ε', 8). Διὰ τοῦτο ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διακηρύσσει: «Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν».

Τὸ Πάθος καὶ ἡ Θυσία τοῦ Θεανθρώπου, τὸ τίμιον Αἷμα, ποῦ ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν συνεφιλίωσε καὶ πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος μὲ τὸν Δημιουργόν του. Ἐγί-

ναμεν καὶ πάλιν ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τὴν ἀδιάψευστον ἀπόδειξιν δι' αὐτό.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ δίψα διὰ χαρὰν μόνιμον, πηγαίαν καὶ δημιουργικὴν, ποῦ καταφρύγει τὰ χεῖλη τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδαμοῦ ἄλλοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ κατασβεσθῇ, εἰμὴ μόνον εἰς τὰ ζωηφόρα νάματα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Γεμᾶτοι, ὅθεν, ἀπὸ ἀγάπην καὶ λατρείαν πρὸς τὸν θεῖον Λυτρωτὴν μας, ἀδελφωμένοι μεταξύ μας, ἠνωμένοι ὡς ἓν καὶ μόνον σῶμα, ἅς Τοῦ ζητήσωμεν τὴν φωτοφόρον αὐτὴν Νύκτα, καὶ ἅς Τοῦ τὸ ζητῶμεν καθημερινῶς, νὰ τελεσφορήσῃ δι' ἡμᾶς καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἢ θυσία τοῦ Θεανθρώπου καὶ ἡ νίκη Του κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ Κακοῦ καὶ ἅς γευθῶμεν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὡς μία καὶ ἀγαπημένη οἰκογένεια, τοὺς καρποὺς τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη, ἐβαδίσσαμεν πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν· καιρὸς εἶναι ἐπὶ τέλους νὰ συμπορευθῶμεν ὅλοι μαζί Του τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἐμμαοὺς καὶ ἀφοῦ «ἀνοιχθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί» καὶ ἡμῶν, ὥστε νὰ Τὸν γνωρίσωμεν ὄντως, νὰ σπεύσωμεν ὡς ταπεινοὶ προσκυνηταὶ Του εἰς τὴν «νέαν Ἱερουσαλὴμ», τὴν βασιλείαν Του, ποῦ εἶναι βασιλεία Ἀγάπης, καταλλαγῆς καὶ εἰρήνης. Τότε ἡ ζωὴ, παρ' ὅλας τὰς θλίψεις καὶ τὰς δυσκολίας τῆς, θὰ κυλᾷ καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς πάντας χαρούμενα, εἰρηνικά, εὐτυχισμένα.

Ἄς πανηγυρίσωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί μου, τὴν νίκην τοῦ Κυρίου, καὶ ἅς σαλπίσσωμεν, μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν, ἀκόμη μίαν φορὰν, τὸν παιᾶνα τοῦ θριάμβου:

Χριστὸς Ἀνέστη!

Διάπυρος ὑμῶν πρὸς Κύριον εὐχέτης

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ἽΟ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Συνέσιος, ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς Προέδρου τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν δογματικῶν, ἠθικῶν καὶ νομοκανονικῶν ζητημάτων, ὑπέβαλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀκόλουθον ἀναφοράν :

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 989

Ἐν Πολυγύρῳ τῇ 6/11/69

Π ρ ὶ σ

Τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἄ θ ἦ ν α ς

Ἀπαντητικῶς τῷ ὑπ' ἀριθ. 5760/2642/24-10-69 ἔγγραφῳ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐνεργοῦντος, καὶ διαβιβάζοντος ἡμῖν ὡς Προέδρῳ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Δογματικῶν, Ἠθικῶν καὶ Νομοκανονικῶν ζητημάτων, τὸ ὑπ' ἀριθμ. 349/11-10-69 ἔγγραφο πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Χρυσοστόμου μετὰ τοῦ συνημμένου αὐτῷ ἀποκόμματος φύλλου τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος», ὑπὸ ἡμερομηνίαν 7-10-69, ὅπερ ἀναφέρεται περιληπτικῶς πρῶτον εἰς διάλεξιν δοθεῖσαν ἐν τῷ Εὐγενιδεῖῳ Ἰδρύματι καὶ ἐν τῷ σεμιναρίῳ «Ὁ Πλανήτης Γῆ» ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ κ. Τζῶν Κεόσιαν, καὶ δεύτερον εἰς ὁμιλίαν τοῦ κ. Γ. Ἀκκογιάνογλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, γενομένην ὁμοίως ἐν τῷ αὐτῷ Ἰδρύματι καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ σεμινάριον, εὐσεβάστως προαγόμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὰ ἀκόλουθα.

Ἐν πρώτοις ἐκρίναμεν ὅτι δὲν παρίστατο ἀνάγκη γνωματεύσεως τῆς περὶ ἡμᾶς Ἐπιτροπῆς, πρῶτον, διότι στερεῖται αὕτη εἰδικοῦ ἀπολογοῦ συνεργάτου, καὶ δεύτερον, διότι αὐτὸ τοῦτο τὸ δημοσίευμα παρέχει τὰ στοιχεῖα τῆς μετ' εὐχερείας ἀναιρέσεως. Δι' ὃ καὶ χωροῦμεν εἰς τὴν οὐσίαν.

Κατὰ πρῶτον λόγον ὀφείλομεν νὰ ἀναλύσωμεν τὰ λεχθέντα, ἐξ ὧν ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν στοιχείων ἐκ τοῦ περιληπτικοῦ δημοσιεύματος.

1) Τὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Τζῶν Κεόσιαν λεχθέντα.

Ὡς ἐν μέσῳ εἰσαγωγικῶν τὸ δημοσίευμα ἀναφέρει, ἀρχόμενος τῆς διαλέξεώς του ὁ κ. καθηγητῆς εἶπε μετ' ἐμφάσεως: «Ἡ προέλευσις τῆς ζωῆς δὲν ὀφείλετο σὲ ὑπερφυσικὸ φαινόμενο, πού συνεπήγετο θεῖα ἐπέμβαση». Ἀντιληφθεὶς προφανῶς ὅτι ὁ δογματικὸς οὗτος τρόπος διατυπώσεως ἀπόψεων, καὶ ἥκιστα συμβιβάζομενος μετὰ τὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον τοῦ ἐκφρά-

ζεσθαι, προεκάλεσεν αἴσθησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, οἷον εἰς ἐπανορθῶν τὸ ὀλίθημα, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ: «Καὶ γὰρ νὰ μὴ θεωρηθῶ ἄπιστος καὶ χωρὶς ψυχῆ, σπεύδω νὰ δηλώσω, ὅτι δὲν ἀμφιβάλλω γὰρ τὴν ὑπαρξὴ τῆς Δημιουργίας καὶ τοῦ Δημιουργοῦ. Πρόκειται ἀπλῶς περὶ τοῦ τί ἀντιπροσώπευεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐδημιουργήθη». Ἡ ἀντίφασις τῶν δύο παραγράφων εἶναι προφανής, καθ' ὅτι φρονοῦμεν, ὅτι εἶναι ἀντιφατικά καὶ ἀλληλοαναιρούμενα πίστις ἀφ' ἑνὸς εἰς Θεὸν Δημιουργὸν καὶ ἔργον δημιουργικόν, καὶ πίστις ἀφ' ἑτέρου ὅτι «ἡ προέλευσις τῆς ζωῆς δὲν ὀφείλετο εἰς ὑπερφυσικὸ φαινόμενο, πού συνεπήγετο θεῖα ἐπέμβαση». Ὁ ἀποκλεισμός τῆς θείας ἐπεμβάσεως πρὸς ἐμφάνισιν τῆς ζωῆς εἶναι, μὲ ἄλλα λόγια, ἀποκλεισμός τῆς παρὰ Θεοῦ Δημιουργοῦ δημιουργίας. Ἀπέκάλεσα καὶ τὴν ἀποψιν τοῦ κ. καθηγητοῦ πίστιν, διότι αὐτὸς ὁ ὅρος προσήκει εἰς τὸν δογματικὸν τρόπον, δι' οὗ διετύπωσε τὴν ἀποψιν του. Αὐτὸς πιστεύει, ὅτι οὕτω συνέβησαν τὰ πράγματα, καὶ ὄχι ὅτι ἡ θετικὴ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν, ὅτι ὄντως οὕτω συνέβησαν.

Προχωρῶν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν σκέψεών του, κατέγινεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς φυσικοχημικῆς διαδικασίας, ἣτις «ἐδημιούργησεν ὅ,τι ὑπῆρξεν, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχη». Ἀλλὰ καὶ τὰ εἰρημένα, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διατυπώσεώς των, προκύπτει ὅτι ἀποτελοῦν ἀτομικὰς πεποιθήσεις τοῦ διαλεχθέντος περὶ τῶν ἀρχηγόνων γεγονότων τῶν ἐκκολαψάντων τὴν ζωὴν, καὶ οὐχὶ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἐπαληθευθέντα διὰ τοῦ πειράματος. Πρὸς συγκάλυψιν δὲ τῆς ἀμυχανίας του, μετετόπισε τὸ πρόβλημα τῆς γενέσεως τῆς ζωῆς εἰς ἄλλους πλανήτας, κατὰ τὴν γνωστὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην θεωρίαν τοῦ Ἀρείου. Ὁμολόγησε ταυτοχρόνως ὅτι αἱ ἀπόψεις του εἶναι «θεωρία», καὶ μάλιστα ἀνάγουσα τὴν ἀρχὴν εἰς φιλοσόφους καὶ ποιητάς, καὶ ὄχι κατὰ συνέπειαν ἐπιστημονικὴν κατάρκτησιν τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, καὶ δὴ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις.

Διὰ νὰ ἐξηγήσῃ δὲ τὸ πολύκλαδον καὶ πολύμορφον δένδρον τῆς ζωῆς, καταφεύγει σιωπηρῶς εἰς τὴν μόνην δυνατὴν διέξοδον διὰ κάθε ὑλιστὴν, τὴν θεωρίαν περὶ μηχανικῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς.

2) Παρόμοια ὑπεστήριξε καὶ ὁ κ. Γ. Ἀκκογιάνογλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, προσθέσας μόνον τοῦτο τὸ ἐξόχως βεβαίως σημαντικὸν δι' ἡμᾶς: «Οἱ ἰδέες τοῦ Ἀριστοτέλη περὶ αὐτομάτου δημιουργίας τῆς ζωῆς ἦσαν παραδεκταὶ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Παστέρ, ὁ ὅποιος μετετόπισε τὸ πρόβλημα τῆς προελεύσεως τῆς ζωῆς στὴν ἀναζήτησιν τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον παρήχθησαν οἱ πρῶτοι ζωντανοὶ ὄργανισμοί». Βεβαίως μετὰ ἐπι-

μεμελημένης συσκοτίσεως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔργον τοῦ Παστέρ. Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀντιθέσεως αὐτοῦ μὲ τὰ περὶ αὐτομάτου γενέσεως τῆς ζωῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους διδασκόμενα, προκύπτει ὅτι κατὰ ἄλλο ἔδειξεν ὁ Παστέρ, ἦτοι τὴν ἐκ ζώσης ὕλης προέλευσιν τῆς ζωῆς καὶ δὴ πειραματικῶς.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ἐκ τῆς πρὸ ὀφθαλμῶν περιληπτικῆς ἐκθέσεως, ὁ κ. Ἀκκογιάνογλου ἀντὶ νὰ μᾶς εἴπη ἔάν ἰσχύουν ἢ ὄχι σήμερον τὰ παρὰ τοῦ Παστέρ πειραματικά διδάγματα, συνεχίζει τὴν ὁμιλίαν του μὲ εἰκοτολογία, εἰς τὰς ὁποίας λεκτικῶς μόνον ἀποδίδεται ἐπιστημονικὴ χροιά, οὐχὶ δὲ καὶ οὐσιαστικῶς. Καὶ ἰδοὺ διατί. «Σήμερα ἡ ἐπιστήμη, εἶπεν ὁ κ. Ἀκκογιάνογλου, πιστεύει, ὅτι οἱ πρῶτοι ζῶντες ὀργανισμοὶ προῆλθον ἀπὸ τῆς ὀργανικῆς ἐνώσεως, πού προέκυψαν ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ συστατικά τῆς ἀρχικῆς ἀτμοσφαιρας τῆς γῆς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διαφόρων πηγῶν ἐνεργείας». Μετεχειρίσθη τὸ ρῆμα ἡ ἐπιστήμη «πιστεύει» καὶ ὄχι ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξε. Δηλαδὴ εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τοῦ Παστέρ ἀντιτάσσει τὴν πίστιν τῶν ὑλιστῶν φιλοσόφων.

Δὲν παραλείπει βεβαίως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ μόνον, ὅπερ ἔχει κατορθώσει ἄχρι τοῦ νῦν ἡ πειραματικὴ βιολογία, εἶναι ὁ σχηματισμὸς ὀργανικῶν τινῶν ἐνώσεων. Ἄλλ' αὐταὶ δὲν συνιστοῦν τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς, παρὰ τὴν συνθήκην ὑπάρξεώς της, τὸ περιβάλλον της. «Ἐσχηματίσθησαν, λέγει, ἀμινοξέα, σάκχαρα καὶ ἄλλες ὀργανικῆς ἐνώσεις πού θεωροῦνται ἀναγκαῖες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς ζωῆς». Ἄρα, προσθέτομεν ἡμεῖς, ἡ ζωὴ καὶ ἡ γένεσις αὐτῆς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ διὰ τὴν θετικὴν ἐπιστήμην ἀδιαπέραστον ἀκόμη μυστήριον.

Συμπέρασμα. Ἐκ τῆς γενομένης ἀναλύσεως ἀβιάστως προκύπτει ὅτι ἀμφότεροι οἱ διαλεχθέντες οὐδὲν νεώτερον ἐπιστημονικὸν στοιχεῖον προσήγαγον, διὰ νὰ διαφωτίσουν τὸ μυστήριον τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐν τῷ πλανήτη μας. Τὰ ὅσα εἶπον δὲν εἶναι παρὰ ἀναμασήματα παλαιότερων ὑλιστικῶν θεωριῶν, πολυλαχῶς ἀνατραπεισῶν ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐπιστημόνων, καὶ τῶν χριστιανῶν ἀπολογητῶν. Τὸ δῆθεν νέον τὸ ὁποῖον προσήγαγον εἶναι, ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ ἀντιφάσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀμφότεροι περιέπεσαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ὑπὸ τύπον ἐπιστημονικοῦ δόγματος διατύπωσις ὑλιστικῶν θεωριῶν περὶ ζωῆς. Ἀλλὰ ὁ δογματισμὸς οὐδόλως προσήκει εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, εἰμὴ εἰς τὰς θρησκείας καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Κατὰ συνέπειαν οἱ κρινόμενοι Κύριοι δὲν διεφώτισαν τὸ ἀκροατήριόν των, ἀλλ' ἀπλῶς προέτεινον μίαν νέαν φιλοσοφίαν, τὸν ὑλιστικὸν ἐπιστημονισμόν, πρὸς ὑποκατάστασιν

του εἰς τὴν θέσιν τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἰδεαλιστικῆς φιλοσοφίας.

Ἡ ἀπουσία ὁμῶς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας καὶ αἱ ἀντιφάσεις οὐδόλως μειώνουν τὴν προκληθεῖσαν ζημίαν, τόσον εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκουσάντων καὶ ἀγεύστων χριστιανικῆς ἀπολογητικῆς, ὅσον καὶ εἰς τὰς καρδίας τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τῆς ἐφημερίδος, ἥτις μετὰ τὸς ἐμφάσεως ἔσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ τὰ πλεόν κατακρημνιστικά σημεῖα καὶ κατὰ τὸν πλεόν ἐκφαντορικὸν τρόπον, ὡς ἔάν ἐπρόκειτο περὶ ἐντύπου δουλεύοντος εἰς ὑλιστικὴν ἑταιρείαν, καὶ τὰς ἀρχάς της ἀποβλέποντος νὰ διαδώσῃ. Δὲν ἀδικοῦμεν. Τὴν ἀλήθειαν λέγομεν. Μᾶς δικαιώνει ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματος. Μὲ πηχιάα γράμματα ἀναγγέλλεται, «ΧΗΜΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ». Ὑπότιτλος: «Δὲν ὑπῆρχε θεία ἐπέμβασις τονίζει Ἀμερικανὸς Ἐπιστήμων στὸ σεμινάριον «ὁ Πλανήτης Γῆ». Ἐπειδὴ τόσον αἱ διαλέξεις, ὅσον καὶ τὰ δημοσιεύματα μεγάλως ἐζημίωσαν τοὺς ἀπλάστους καὶ ἀστηρίκτους, μὲ συνεπειὰς σοβαρὰς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοκυριαρχίας καὶ πειθαρχίας, ἔχει καθῆκον ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ διαμαρτυρηθῇ, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς μέθοδος ἱεροεξεταστικῆ, καθ' ὅτι δὲν προτίθεται νὰ κηδεμονεύσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ἀλλὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἀντιεπιστημονικοὺς προπαγανδιστὰς τῆς ὑλοφροσύνης καὶ δολιοφθορεῖς τῆς ἠθικῆς τάξεως.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ: 1) Δέον ἢ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὴν Δ/σιν τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος» διὰ τὸν ἐξόχως δυσφημιστικὸν διὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τρόπον, μεθ' οὗ πομπωδῶς προέβαλε τὰ ἀθεϊστικὰ φιλοσοφήματα, παρουσιάσασα ταῦτα ὡς δῆθεν τελευταίαν λέξιν τῆς πειραματικῆς Φυσικῆς καὶ Χημείας. 2) Δέον ὅπως παρομοίᾳ διαμαρτυρία ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν Δ/σιν τοῦ Εὐγενιδείου Ἰδρύματος, καὶ νὰ τοῦ ἐπιστηθῇ ἢ προσοχῇ ὅτι δὲν εἶναι ἐπιστημονικῶς ἐποικοδομητικὸν καὶ ἠθικῶς ὠφέλιμον, νὰ παραχωρῇ τὸ βῆμα διὰ τὴν ἀσκησιν ὑλιστικῆς προπαγάνδας, καθ' ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ φιλοσοφικὴν δοξασίαν ἐπιστημόνων τινῶν, ἀσχέτως ἔάν εἶναι ὀλίγοι ἢ πολλοί, καὶ ὄχι ἐπιστημονικὸν δεδομένον τῶν καιρῶν μας. 3) Σπουδαιότερον ὄλων θεωροῦμεν, ὅπως αἰτηθῇ παρὰ τῆς Δ/σεως τοῦ εἰρημένου Ἰδρύματος ἢ παραχώρησις τοῦ βῆματος πρὸς ἐπισημοτέραν καὶ δημοσιωτέραν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀκουσθέντα εἰκοτολογήματα. Κατ' ἐμὲ ἀρμόδιος διὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην διακονίαν εἶναι ὁ ἀξιώσιμος καθηγητῆς τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Δ. Κωτσάκης.

† Ὁ Κασσανδρείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ

Ἡ κατὰ τὴν 20ὴν Ἰουνίου 1967 ἐκλογή τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἡλίας Τσακογιάννη ὡς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμπάσης Ἐπισκοπῆς Περιστερᾶς, ἔφερον, ὡς εἰκός, εἰς τὸ προσκήνιον τὸ θέμα τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης, ἡ ἱστορία τῆς ὁποίας ἄχρι σήμερον δὲν ἔτυχε, ὡς ἡμεῖς τοῦλάχιστον γνωρίζομεν, ἰδιαιτέρας καὶ ἐπιμελημένης διερευνήσεως.

Ἀκριβῶς δ' ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁρμώμενοι ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν παραθέσεως τῶν κατωτέρω πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἠρύσθημεν ἐκ διαφόρων βοηθημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχομεν ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὴν σύνταξιν ἐργασίας ἡμῶν, ὡς θέμα ἐχούσης τοὺς Ἐπισκοπικούς καταλόγους τῶν ἐπαρχιῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς συμβολῆς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς, ὑπ' ὄψιν, παροικίας, ἥτις, κατ' ἄλλους μὲν ὑπήγετο ὑπὸ τὴν Μητρόπολιν Ἰωαννίνων, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τὴν, τῆς Λαρίσης, τοιαύτην.

Ὁ Γεώργιος Παπαδόπουλος εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ σύγχρονος Ἱεραρχία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» ἀναφέρει, ὅτι τὰ Ἰωάννινα, μετὰ τὴν ἀπόσπασιν αὐτῶν ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ τὴν ἀναγωγὴν τούτων εἰς τὴν τιμὴν Μητροπόλεως, τῷ 1285, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου (1282-1328), ὑπ' αὐτὴν ὑπήχθησαν αἱ κάτωθι Ἐπισκοπαί: Περιστερᾶς, Βελλᾶς, Φοινίκης, Βουθρωτοῦ, Ἀγχυσοῦ, Εὐροίας καὶ Σωρείας, Φωτικῆς, Δρυϊνουπόλεως, Κοζύλης καὶ Νικοπόλεως, Ἐλαίας καὶ Πάργας, Κερκύρας καὶ Λευκάδος¹.

Ἐπαρξίν τοιαύτης Ἐπισκοπῆς, ὑπὸ τὸν τίτλον Περιστερᾶς, ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἰωαννίνων παραδέχεται καὶ ὁ Ν. Μυστακίδης, γνῶμην, ἣν ἀποκρούει ὁ Μητροπολίτης Παραμυθίας Ἀθηναγόρας², παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι αὕτη διὰ πρώτην φοράν ἐμφανίζεται εἰς τὸ προσκήνιον ἐπὶ Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ (886-912) ὡς Ἐπισκοπὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν Μητροπολίτην Λαρίσης, καὶ κατέχουσα τὴν ἰδ' εἰς τὰς, ὑπ' αὐτόν, Ἐπισκοπὰς, τάξιν³.

Κατόπιν τούτου ὁ κ. Φώτιος Οἰκονόμου ὁδηγεῖται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι «δὲν ἀποκλείεται ὁ Ἐπίσκοπος Δωδώνης ἢ νὰ εἶχε καὶ ἄλλην ἔδραν εἰς τὴν τοποθεσίαν «Περιστερᾶς» πλησίον τῆς Μονῆς Δουροῦτη παρὰ τὴν Ῥαψίσταν (Πεδινήν) ἢ καὶ νὰ μετέφερε

τὴν ἔδραν του εἰς τὴν τοποθεσίαν ταύτην μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Δωδώνης (550 μ.Χ)»⁴.

Ἐξ ἀντιθέτου, ὁ διακεκριμένος ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς συγγραφεὺς κ. Πάνος Βασιλείου ἀναγράφει ὅτι, κατὰ τὸ ἔτος 1371, ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φιλοθέου (α' Πατριαρχεῖα 1354-1355 β' 1364-1376), ὑφ' ἡμερομηνίαν 10 Σεπτεμβρίου, ἐξεδόθη σιγιλλιδῶδες γράμμα, δι' οὗ καθορίζετο, ὅτι ὑπὸ τὴν Μητρόπολιν Λαρίσης «ὑπάγονται αἱ Ἐπισκοπαὶ Δημητριάδος, Φαρσάλων, Δομοκοῦ, Ζητουνίου, Ἐξερ (Νεζεροῦ), Λοιδορικού, Μουντζινίτζης, Στάμης, Τρίκκης, Δομενίου, Καστρίας, Γαρδικίου, Περιστερᾶς, Ῥαδοβισδίου, Πατσουναίας καὶ Βεσαϊνης»⁵.

Ἐκ Γράμματος Πατριαρχικοῦ ἐκδοθέντος τῷ 1542, ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Α' (1522-1545) ὁμιλοῦντος περὶ ἀνασυστάσεως καὶ ὁρίων τῆς Ἐπισκοπῆς Γαρδικίου, τεκμηριοῦται, ὅτι ἡ Ἐπισκοπὴ Περιστερᾶς ἐγεινίαζε μὲ τὰς ὁμοιοβάθμους αὐτῆς Τρίκκης καὶ Γαρδικίου.

Ἐν ὁμοίῳ τοιοῦτῳ ἐκδοθέντι τῷ 1558, ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωάσαφ τοῦ Β' τοῦ Μεγαλοπρεποῦς (1555-1565) ἀναγινώσκομεν: «Τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Λαρίσης πρὸ χρόνων μὲν πολλῶν διὰ τὸ ἀπρόσδοκον αὐτῆς νεομένης διὰ γραμμάτων παλαιγενῶν τῶν πρὸ ἡμῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν τὰς τρεῖς ἐπισκοπὰς αὐτῆς τῶν Τρικκάλων, τοῦ Γαρδικίου καὶ τῆς Περιστερᾶς...»⁶.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ Γράμματος τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης Νεοφύτου (1541-1569), ἀνεπιού καὶ διαδόχου τοῦ ἀγίου Βησσαρίωνος, Ἀρχιερέως καὶ τούτου τῆς ἰδίας παροικίας (1520-1541), πληροφοροῦμεθα τὰ ἐξῆς: «Ἐπειδὴ πρὸ πολλῶν χρόνων ἀνελύθη ἡ καθολικὴ ἐκκλησία τῆς ἡμῶν Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ ἡ ἐνορία αὐτῆς ἠφάνισται παντάπασι, καθὼς καὶ ὁ ἐνεστὼς καιρὸς ἔχει τὸ φαινόμενον μέχρι τῆς σήμερον, λοιπὸν διὰ τὴν στενότητα τοῦ καιροῦ τοῦ πρώην, μὴ ἔχοντες τι ποιῆσαι οἱ πρὸ ἡμῶν Ἀρχιερεῖς ἔχοντες τῆς ἐπισκοπῆς Τρικκάλων καὶ τοῦ Γαρδικίου καὶ τῆς Περιστερᾶς εἰς ἐνορίαν ἰδίαν καὶ μετὰ συγγνώμης τῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν... ὅπως κάθηται ἐν ταῖς αὐταῖς ἐπισκοπαῖς ὁ καθείς

4. Αὐτόθι.

5. Πάνου Βασιλείου: Ἡ Ἐπισκοπὴ Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων ἐπὶ Τουρκοκρατίας μὲ σύντομη ἐπισκόπησιν τῆς ἱστορίας τῆς Εὐρυτανίας τῶν μοναστηριῶν καὶ τῶν σχολῶν τῆς. Ἀθήνα 1960 σ. 104. Πρβλ. Μητροπολίτου Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου Νικολάου: Βραχέα ἱστορικὰ σημεῖα περὶ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀθήναι 1970 σ. 34.

6. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου: Ἡ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης κατὰ τὸν ΙΣΤ' καὶ ΙΖ' αἰῶνα. «Θεολογία» ἔτ. 1937 Τ. ΙΕ' Τεύχ. Ξ' σ. 358.

1. Γ. Παπαδόπουλος: Ἡ σύγχρονος Ἱεραρχία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν Ἀθῆναις 1895 Τ. Α' σ. 666 ὑπόσημ. 229.

2. Φωτ. Οἰκονόμου: Ἡ, ἐν Ἰωαννίνοις, Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Ἀθήναι 1966 σ. 28.

3. Αὐτόθι.

εδρισκόμενος μητροπολίτης Λαρίσης...»⁷, εἰ καί, ὡς γνωστόν, «ἀρχομένου τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος τῆ Μητροπόλει ταύτη συνεχωνεύθησαν αἱ, ὡς εἴρηται, Ἐπισκοπαί, ἀδιαφόρως ἐὰν βραδύτερον ἀπεσπίασθη ἐξ αὐτῆς ἡ Ἐπισκοπὴ Γαρδικίου»⁸.

Μεταγενεστέρως, ἦτοι ἐπὶ τῆς δευτέρας Πατριαρχείας τοῦ Κων/λεως Νεοφύτου Ζ' (1798-1801) ἐξεδόθη Πράξις τῷ 1800, δι' ἧς «συνιστάται — τὸ ὀρθὸν ἀνασυνιστάται — ἡ πάλαι ποτὲ διαλάμψασα ἐπισκοπὴ Περιστερᾶς»⁹, ἐξ ἧς πειθόμεθα, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὡς Ἐπισκοπῆς ἀνάγεται εἰς παρῶχημένην ταύτης ἐποχὴν, ἦτοι περὶ τὰ τέλη τῆς Θ' καὶ ἀρχῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, γνωστοὶ ἡμῖν Ἐπίσκοποι ταύτης εἶναι οἱ ἐξῆς.

Σωφρόνιος 1425 ὡς «Γαρδικίου καὶ Περιστερᾶς»¹⁰.

Παῖσιος 1802. Ἐπὶ Μητροπολίτου Λαρίσης Διονυσίου Καλλιάρχῃ (1796-1806) διατρίβοντος ἐν Κων/λει, τῆ ἀδεία καὶ εὐλογία αὐτοῦ, συνήλθον οἱ, ὑπ' αὐτόν, Ἐπίσκοποι ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου Λαρίσης, οἵτινες ἐξέλεξαν ὡς Ἐπίσκοπον Περιστερᾶς τόν, ὡς εἴρηται, Παῖσιον, καὶ οὐτινος ἢ, εἰς Ἀρχιερέα, χειροτονία ἐγένετο τῆ 26ῃ Ἰουλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, δηλ. 1802¹¹.

Παῖσιος, ὅστις ὑπὸ τὸν τίτλον Περιστερᾶς ἐξελέγη ἀρχικῶς μὲν τῷ 1815 διὰ τὴν Ἱερὰν Μητροπολιν Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ὡς Ἀρχιερεὺς αὐτῆς, εἶτα δὲ τῷ 1820, μετετέθη εἰς τὴν, τῆς Βοιωτίας (ἔδρα Θῆβαι), τοιαύτην, εἰς ἣν παρέμεινε μέχρι τοῦ 1849, ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Ἦτο θεῖος τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου, γεννηθέντος, ὡς γνωστόν, ἐν τῷ «χωριδίῳ τοῦ κάμπου τῆς Λαρίσης Νεμπεγλέρ»¹², καὶ μεταβάντος εἰς Κων/πολιν τῷ 1864, παρὰ τῷ, ὡς εἴρηται, Παῖσιῳ, ὄντι τότε εἰσέτι Ἱερομονάχῳ, ἔτυχε παρ' αὐτοῦ ἀμερίστου προστασίας.

Καλλινίκος 1807. Ἐπὶ Μητροπολίτου Λαρίσης Γαβριὴλ Γκάγκα (1806-1810) διατρίβοντος τῷ 1807 ἐν Ἰωαννίνοις¹³ — ὅστις σημειωτέον τῷ 1810 ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς ἐν αὐτοῖς, ἄτε μετατεθείς τῷ ἔτει τούτῳ εἰς τὴν ὁμώνυμον παροικίαν ὡς Μητροπολίτης αὐτῶν — ἐξελέγη τῆ 25ῃ Σεπτεμβρίου

1807 ὡς Ἐπίσκοπος Περιστερᾶς ὁ ἀναφερθεὶς Καλλινίκος.

Καλλινίκος. Κατὰ τὸ ἔτος 1823¹⁴ καθίσταται κατὰ προαγωγὴν, ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἐπίσκοπος Περιστερᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο· ἀράγε νὰ πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου προσώπου; Ὑποθέτομεν ὅχι· διότι εἶναι κάπως περιέργον, ἂν μὴ καὶ ἀδύνατον, ἐπὶ ὀλόκληρον Ἰβητίαν (1807-1823) νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἐπισκόπου Περιστερᾶς.

Σεραφεῖμ 1839 ὅστις, μετὰ τῶν, Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Ἰωαννικίου (1838-1840) καὶ Ἐπισκόπου πρ. Βελλᾶς Λεοντίου (1823) ὑπέγραψεν ἔκθεσιν, βάσει τῆς ὁποίας ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Γρηγόριος ΣΤ' μετὰ καὶ τῆς, περὶ αὐτόν, Ἱερᾶς Συνόδου, τῆ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1839, ἀπεφάνετο, ὅπως, ὁ, κατὰ τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1838, κατόπιν πολλῶν βασάνων, ὑποστὰς μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Ἰωαννίνοις νεομάρτυς Γεώργιος «ὕπερ Χριστοῦ πανδήμως τὸ μαρτύριον ἀναδεξάμενος... γνωρίζεται τὸν τεῦθεν παρὰ πάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀληθῆς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, συναριθμούμενος ἐν τῷ χορῷ τῶν μαρτυρησάντων ἁγίων τιμώμενος παρὰ πάντων τῶν πιστῶν τελουμένης κανονικῶς τῆς μνήμης αὐτοῦ κατὰ τὴν 17ην Ἰανουαρίου»¹⁵.

Σωφρόνιος 1840-1853 ἐκλεγείσ Μητροπολίτης Προικονήσου¹⁶. Σημειωτέον δ' ὅτι, εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Βησσάνης, τοῦ ἔτους 1842, ἀναγράφονται «καὶ τὰ ἔξοδα τῶν Ἐπισκόπων Περιστερᾶς καὶ Παραμυθίας» ἄνευ παραθέσεως τῶν ὀνομάτων αὐτῶν¹⁷, εἰ καὶ εἰς ἄλλην παράγραφον καταχωροῦνται τοιαῦτα τῶν Νικηφόρου καὶ Παρθενίου¹⁸ καὶ τῶν «Ζαχαρίου, Καλλινίκου, Ἰωάσαφ, Νικοδήμου, Χριστοδούλου, Ματθαίου, Παχωμίου, Νικοδήμου, Καλλίστου, Ἡλιοῦ, Δομετίου, Θεοδ(ώρου) ἢ (οσίου), Νίκ(ωνος) ἢ (ολάου) Ἀ(νθίμου)»¹⁹, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

14. Β. Μυστακίδου: Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι (ἐπιμελεῖα Γερασ. Κονιδάρη). «Ἐπετηρὶς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν» Τ. ΙΒ' σ. 169.

15. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος: Ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα. «Θεολογία» ἔτ. 1949. Τ. Κ' Τεύχ. Δ' σ. 579.

16. Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Φιλιππαίου (νῦν Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας): Ἐκκλησίας Κων/λεως Ἐπισκοπαὶ καὶ Ἐπίσκοποι (1833-1962). Ἐν Ἀθήναις 1960 σ. 27, 70. Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Γσακοπούλου (νῦν Μητροπολίτου Μιλήτου): Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι κατὰ τοὺς κώδικας τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. «Ὀρθοδοξία» ἔτ. 1957 Τ. ΑΒ' Τεύχ. Γ' σ. 329.

17. Ἐδ. α. γ. Σαβράμη: Χειρόγραφα τῆς Βιβλιοθήκης Βησσάνης-Παγωνίου «Ἐπετηρὶς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν». Τ. ΙΑ' σ. 300.

Ἐν τοσοῦτῳ ὅμως Ἐπίσκοπος Περιστερᾶς κατὰ τὸ ἔτος 1842 ἦτο ὁ Σωφρόνιος (1840-1853) καὶ Παραμυθίας ὁ Ἀγάπιος (1827-1849).

18. Ἐδ. α. γ. Σαβράμη, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 300.

19. Ἀδτόθι σ. 301.

7. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 359.

8. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος: Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆ 1900ῃ ἐπετειῶ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. «Θεολογία» ἔτ. 1952 Τ. ΚΓ' Τεύχ. Γ' σ. 315.

9. Ν. Γιαννοπούλου: Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι Θεσσαλίας. Ἀδτόθι. Τ. ΙΑ' Τεύχ. Δ' σ. 150.

10. Ν. Γιαννοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 141.

11. Ἀδτόθι σ. 150.

12. Δ. Χατζηγιάνη: Θεόκλητος Φαρμακίδης ἐκδότης τῆς πρώτης ἐφημερίδος ἐν Ἑλλάδι. «Καθημερινή» ἔτ. 1966 ἀριθ. φύλ. 16646 σ. 1.

13. Μ. Γιαννοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 150.

Στέφανος ἐξελέγη κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1854· κατὰ τὸν αὐτὸν ὄμως μῆνα τοῦ ἰδίου ἔτους (δηλ. Νοέμβριος τοῦ 1854) ἐξελέγη ὡς Ἐπίσκοπος Περιστερᾶς ὁ

Παῖσιος²⁰ παραμείνας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 14ης Μαΐου 1865, ὅτε ἐτοποιηθῆναι εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Τζερβηνοῦ, εἰς ἣν παρέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους 1868²¹.

Κύριλλος· ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην διετέλεσεν ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1865 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1873, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Γρεβενῶν.

Παρθένιος²² ἐκλεγείναι ὡς Περιστερᾶς τῆ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1874· τοῦτον, κατὰ τὸ ἔτος 1895, εὐρίσκομεν ἐφησυχάζοντα ἐν τῇ, ἐν Ἀθῶνι, Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας²³.

Μελέτιος Γεωργιάδης. Ὁ κατὰ κόσμον Μιχαὴλ Γεωργιάδης ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ τῶν Ἰωαννίνων τῷ 1844· ἀποπερατώσας τὰ τε στοιχειώδη καὶ ἐγκύκλια αὐτοῦ γράμματα εἰσήλθεν εἰς τὴν, κατὰ Χάλκην, Σχολὴν, ἐξ ἧς ἀποφοίτησε λίαν εὐδοκίμως. Κατὰ τὸ ἔτος 1857 γενόμενος μοναχὸς μετωνομάσθη εἰς Μελέτιον, ἵνα τῷ 1864 χειροτονηθῆ εἰς διάκονον, καὶ τῷ 1882 εἰς πρεσβύτερον προχειρισθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Μετὰ τετραετίαν, ἦτοι τῷ 1886, ἀνέλαβε τὴν Ἠγουμενίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλεούσης, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τιμωμένης, τῶν «Μεθοδάτων» ἢ «Γκιουμέτων»²⁴ ἐπιλεγομένης, ἵνα τὸ ἔτος 1888 κληθῆ ἐπὶ τὴν σχολαρχίαν τῆς, ἐν τῇ νήσῳ τῶν Ἰωαννίνων, Ἱερατικῆς Σχολῆς, θέσιν, ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ 1921. Ἐν τῷ μεταξύ ὄμως χρόνῳ, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Γρηγορίου Καλλίδου (1889-1902) καὶ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως, κατ' Ἰούλιον τοῦ 1899, προήχθη εἰς Ἀρχιερέα, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμνώσης Ἐπισκοπῆς Περιστερᾶς διατηρηθῶν καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς ταύτης. Ἐν ἔτει 1873 ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ, τῷ δὲ 1918 ἐξέδωκε τύποις θεολογικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεῖα Ἀποκάλυψις»²⁵.

Εὐστάθιος Σκάρπας 1936-1939. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1888 ἐν Γρεβενήτῳ Ζαγορίου. Μετὰ τὴν στοιχειώδη καὶ ἐγκύκλιον αὐτοῦ παιδείαν ἐμπορφώθη θεολογικῶς καὶ νομικῶς εἰς τὰς οἰκείας, τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Σχολάς. Γενόμενος τῷ 1910 κληρικὸς μετέβη βραδύτερον εἰς Κων/λιν ἵνα, ἀπὸ τοῦ 1919, ὑπηρετήσῃ ὡς Ἱερατικὸς

προϊστάμενος εἰς διαφόρους αὐτῆς ναοὺς, τῷ δὲ 1921 ὀρισθῆ ὡς βοηθὸς ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος τῆς αὐτόθι Ὑπάτης Ἑλληνικῆς Ἀρμοστίας. Ἐλθὼν ἀκολούθως εἰς Ἑλλάδα τῷ 1923 διορίσθη Ἱερατικὸς προϊστάμενος τοῦ, ἐν Πειραιεῖ, ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Καμινίου²⁶ παραμείνας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1931, ὅτε ἀνέλαβε τὴν Πρωτοσυγκελλίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων ἐπὶ Ἀρχιερέως αὐτῆς Σπυρίδωνος Βλάχου (1916-1922 β' 1924-1949) τοῦ, μετὰ ταῦτα, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν (1949-1956), ἵνα κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1936²⁷ προαχθῆ εἰς Βοηθὸν Ἐπίσκοπον τῆς, ὡς εἴρηται, Μητροπόλεως, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς ἱστορουμένης Ἐπισκοπῆς, ἰδιότητα, ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ ἔτους 1939²⁸, ὅτε ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον.

Ἡλίας Τσακογιάννης 1967-1968. Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Παύλια τῆς ἐπαρχίας Γορτυνίας κατὰ τὸ ἔτος 1917· ἐνωρίτατα, ἦτοι τῷ 1924, ἠκολούθησε τοὺς, εἰς Ἀθήνας, μετοικήσαντας γονεῖς αὐτοῦ· αὐτόθι δ' εὐρίσκόμενος ἐπεράτωσε τὸ Δημοτικὸν καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν καὶ τὸ Γυμνάσιον. Τῷ 1938 στρατευθεὶς μετέσχε τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ, ἐν Ἀλβανίᾳ, πολέμου, βραδύτερον, κατὰ τὸ 1944 προσήλθε καὶ αὐθις εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀπολυθεὶς τούτων τὸν Μάιον τοῦ 1946. Κατ' Αὐγουστον τοῦ ἰδίου ἔτους ἐγγραφεὶς ὡς δόκιμος τῆς, ἐν Καλαβρύτοις, Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Λαύρας, ἐκάρη μοναχὸς τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους²⁹ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κυροῦ Ἀγαθονικοῦ Παπασταματίου, ἵνα, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀρχιερέως χειροτονηθῆ εἰς διάκονον τῇ 25ῃ Μαρτίου 1947. Ὁρεγόμενος εὐρυτέρων σπουδῶν, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1950, ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς ἀποφοίτησε τὸν Μάρτιον τοῦ 1955. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς, ἐν αὐτῇ, φοιτήσεώς του ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Πατάρων κυροῦ Μελετίου Χρηστίδου, προχειρισθεὶς καὶ εἰς Ἀρχιμανδρίτην, τοποθετηθεὶς ἀκολούθως ὡς ἐφημέριος τοῦ, ἐν Ἀθήναις, Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμὸς» διακονήσας ἐν αὐτῷ ἐπὶ ὀλόκληρον 15ετίαν μέχρι τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς ἱστορουμένης Ἐπισκοπῆς, λαβούσης χώραν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τῆς 20ῆς Ἰουνίου 1967, τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας αὐτοῦ γενομένης, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ, τῶν Ἀθηνῶν, ἱερῷ ναῷ, τῇ 25ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους ἐκτελῶν ταῦτοχρόνως καὶ χρέη Πρωτοσυγκελλ-

20. Αἰμ. Τσακοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 332.

21. Θεοκλ. Φιλιππαίου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 62.

22. Γ. Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 670.

23. Αὐτόθι σ. 362 ὑποσ. 95.

24. Φ. Οἰκονόμου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 83.

25. Φωτ. Οἰκονόμου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 29. Σ. Ἀρισταρχοῦ: Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως: Λόγοι καὶ Ὁμιλία. Ἐν Κων/λει 1900. Τ. Β' σ. 576. εἰς τὴν στήλην τῶν συνδρομητῶν.

26. Φωτ. Οἰκονόμου, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 29.

27. «Ἐκκλησία» ἔτ. 1936 ἀριθμ. φύλλ. 49-50 σ. 419. Β. Ἀτέση Μητροπολίτου πρ. Λήμνου: Ἐπισκοπικοὶ κατὰ-λογοὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (1833-1960). Ἀθήναι 1960 σ. 37.

28. Β. Ἀτέση, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 37.

29. «Ἐκκλησία» ἔτ. 1967 ἀριθμ. φύλ. 14 σ. 386.

Η ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἐπιτομή ΛΕΒ ΖΙΛΛΕ

III

Η ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

«Και κατισχύσω αὐτοὺς ἐν Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν,
καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κατακαυχῆσονται»
(Ζαχαρ. 10,12).

15. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ ἔμπο-
ρεῖ νὰ εἶναι ἀπλῶς ἐν ἐπεισόδιον εἰς τὴν πνευματικὴν
μας πορείαν (ἐπεισόδιον, ἐτυμολογικῶς, σημαίνει κάτι
τὸ ὁποῖον συμβαίνει καθ' ὁδόν). Ἡ ἔμπορεῖ νὰ εἶναι
δι' ἡμᾶς μία ὁδός, μία πνευματικὴ ὁδός μεταξύ ἄλλων.
Ἡ ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ὁδός, ἡ πνευματικὴ ὁδός, τὴν
ὁποῖαν ὀριστικῶς καὶ κυρίως (ἐὰν ὄχι ἀποκλειστικῶς)
ἐκλέγομεν. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνό-
ματος ἔμπορεῖ νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς μία παροδικὴ πρᾶξις,
μία προσευχή, τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιοῦμεν ἐνίοτε καὶ
κατόπιν τὴν ἀφήνομεν δι' ἄλλους· ἢ-περισσότερον ἀπὸ
μία πρᾶξις-ἔμπορεῖ νὰ εἶναι μία μέθοδος, τὴν ὁποῖαν
συνεχῶς χρησιμοποιοῦμεν, ἀλλὰ πάντως μᾶζυ μὲ
ἄλλους τύπους καὶ μεθόδους προσευχῆς ἢ ἔμπορεῖ
νὰ εἶναι ἡ μέθοδος περὶ τὴν ὁποῖαν τελικῶς οἰκοδομοῦ-
μεν καὶ ὀργανώνομεν ὁλόκληρον τὴν πνευματικὴν μας
ζωήν. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προσωπικὴν κλήσιν
μας, ἀπὸ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς δυνατότητας. Ἐδῶ
ἐνδιαφερόμεθα μόνον διὰ τοὺς «ἀρχαρίους», δι' ἐκεί-
νους οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὴν πρώτην
ιδεάν περὶ αὐτῆς τῆς προσευχῆς καὶ τὴν πρώτην ἐπα-
φήν μὲ τὸ Ἅγιον Ὄνομα, καὶ ἐπίσης δι' ἐκείνους, οἱ
ὁποῖοι, ἀφοῦ εἶχον αὐτὴν τὴν πρώτην ἐπαφήν, ἐπιθυ-
μοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς «τὴν ὁδὸν τοῦ ὀνόματος».
Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι ἤδη ἱκανοὶ νὰ χρησιμοποιοῦν
τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος ὡς μίαν μέθοδον ἢ ὡς
τὴν μόνην μέθοδον, δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῶν συμβου-
λῶν μας.

16. Δὲν πρέπει νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ
ὀνόματος διὰ μέσου φαντασιοπληξίας τινός ἢ αὐ-
θαιρέτου ἀποφάσεώς μας. Πρέπει νὰ κληθῶμεν εἰς
αὐτήν, νὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς αὐτήν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
Ἐὰν προσπαθῶμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἐπίκλη-

λου αὐτῆς, μέχρις οὗ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς, ὡς
εἴρηται, Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 6ης Δεκεμβρίου 1968
προήχθη εἰς Μητροπολίτην Δημητριάδος, μετὰ τὴν
παραίτησιν τοῦ Ἀρχιερέως αὐτῆς κ. Δαμασκηνοῦ
Χατζοπούλου³³.

† Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

30. «Ἐκκλησία» ἔτ. 1967 ἀριθ. φύλ. 14 σ. 386 καὶ ἔτους 1968
ἀριθ. φύλ. 24 σ. 643.

κλησιν τοῦ ὀνόματος ὡς τὴν κυρίαν πνευματικὴν μας
μέθοδον, αὐτὴ ἢ ἐκλογή θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπὸ πει-
θαρχίαν εἰς μίαν εἰδικωτέραν κλήσιν. Μία πνευματικὴ
πρᾶξις καὶ πολὺ περισσότερο ἐν πνευματικόν σύστημα,
βασισζόμενα εἰς μίαν ἀπλὴν ιδιοτροπίαν, θὰ ἐξαφανι-
στοῦν οἰκτρῶς. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔπρεπε νὰ κληθῶ-
μεν πρὸς τὸ Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν
τοῦ Ἁγ. Πνεύματος· τότε ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόμα-
τος θὰ εἶναι ἐντὸς ἡμῶν καρπὸς αὐτοῦ τούτου τοῦ
Πνεύματος.

17. Δὲν ὑπάρχει ἀλάνθαστον σημεῖον διὰ νὰ δια-
πιστώσωμεν ὅτι ἔχομεν κληθῆ διὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ὀνό-
ματος. Ἐμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἐν πάσῃ περιπτώσει
μερικαὶ ἐνδείξεις αὐτῆς τῆς κλήσεως, τὰς ὁποίας θὰ
ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν ταπεινῶς καὶ προσεκτικῶς.
Ἐὰν αἰσθανώμεθα ἔλξιν ἀπὸ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνό-
ματος, ἐὰν αὐτὴ ἢ πρᾶξις παραγγεῖ εἰς ἡμᾶς μίαν αὐ-
ξησιν ἀγάπης, καθαρότητος, πειθαρχίας καὶ εἰρήνης,
ἐὰν ἡ χρῆσις ἄλλων προσευχῶν μᾶς φαίνεται κάπως
δύσκολος, ἔμποροῦμεν εὐλόγως νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ
ὁδός τοῦ ὀνόματος εἶναι ἀνοικτὴ εἰς ἡμᾶς.

18. Οἰοσδήποτε αἰσθάνεται τὴν ἔλξιν τῆς ὁδοῦ
τοῦ ὀνόματος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι προσεκτικὸς νὰ μὴ
ὑποτιμήσῃ ἄλλους τύπους προσευχῆς. Ἄς μὴ λέγωμεν:
«ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος εἶναι ἡ ἀρίστη προσευχή».
Ἡ ἀρίστη προσευχή διὰ τὸν καθένα εἶναι ἡ προσευχή
πρὸς τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἢ αὐτὴ κινοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἁγ.
Πνεύματος, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ προσευχή.
Αὐτὸς ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνό-
ματος, πρέπει ἐπίσης νὰ ἀναχαιτίσῃ τὸν πειρασμὸν
μῆς ἀπερισκέπτου καὶ ἀκαίρου προπαγάνδας ὑπὲρ
αὐτοῦ τοῦ τύπου τῆς προσευχῆς. Ἄς μὴ σπεύσωμεν
νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν Θεόν: «Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου
τοῖς ἀδελφοῖς μου»¹, ἐὰν δὲν μᾶς ἔχη εἰδικῶς ἐμπι-
στευθῆ αὐτὴν τὴν ἀποστολήν. Θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ
φυλάττωμεν ταπεινῶς τὰ μυστικά τοῦ Κυρίου.

19. Ὅ,τι ἔμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν μὲ νηφαλιό-
τητα καὶ εἰλικρίνειαν εἶναι τὸ ἐξῆς. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ
ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ ἀπλοποιεῖ καὶ ἐνοποιεῖ τὴν
πνευματικὴν μας ζωήν. Καμμία προσευχή δὲν εἶναι
ἀπλουστέρα ἀπὸ αὐτὴν τὴν «μονολεκτικὴν προσευ-
χήν», εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ Ἅγιον Ὄνομα ἀποτελεῖ τὸ
ἐπίκεντρον ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς. Περίπλοκοι μέθοδοι
συχνὰ κουράζουσι καὶ σκορπίζουσι τὴν σκέψιν. Ἄλλὰ
τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ εὐκόλως συγκεντρώνει τὸ πᾶν
εἰς ἑαυτό. Ἐχει δύναμιν ἐνοποιήσεως καὶ ὁλοκληρώ-
σεως. Ἡ διχασμένη προσωπικότης, ἡ ὁποία θὰ ἔμπο-
ροῦσε νὰ εἴπῃ «λεγὼν ὄνομά μοι, ὅτι πολλοὶ ἔσμεν»²,

1. Ψαλμ. 21,23.

2. Μάρκ. 5,9.

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο Ν

Συσκέψεως Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς 28/3/1970.

Π α ρ ό ν τ ε ς :

- 1) κ. Ἐπαμεινώνδας Σπηλιωτόπουλος
- 2) κ. Θεοφάνης Θεοδωρακόπουλος
- 3) κ. Χρυσόστομος Νεαμονιτάκης
- 4) κ. Ἡλίας Δούβλαρης
- 5) κ. Γεώργιος Μποτῆς

Α. Συμφώνως πρὸς τὰς παρ. 1 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ Ν.Δ. 126/69 διὰ τὴν ἐγκυρον ἐκποίησιν ἀκι-

νήτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας ἀπαιτεῖται ἀπόφασις (ἔχουσα τὴν φύσιν τῆς ἐγκρίσεως ἢ τῆς ἀδείας), α) τῆς οἰκειᾶς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς (ΜΣΕ) καὶ β) τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῶν Συνόδου.

Πρὸς ἐρμηνείαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων τίθεται τὸ ἐρώτημα ποῖα εἶναι ἡ «οἰκεία ΜΣΕ».

Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 1 περ. γ' τοῦ Ν.Δ. 126/69 ἢ ἐπὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου ΜΣΕ ἔχει ἀρμοδιότητα ἐκτὸς ἄλλων

θὰ ἀνακαλύψῃ τὴν πληρότητά της εἰς τὸ ἱερὸν ὄνομα: «Εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου»³.

20. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κατανοηθῇ ὡς μία «μυστικὴ ὁδός», ἢ ὁποῖα θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς ἐξοικονομήσῃ τὰς ἀσκητικὰς καθάρσεις. Δὲν ὑπάρχει ἐπιτομή τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ ὁδὸς τοῦ ὀνόματος συνεπάγεται μίαν σταθερὰν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας. Ἡ ἁμαρτία πρέπει ν' ἀποφεύγεται. Ὑπάρχουν μόνον δύο δυνατὰ ἀπόψεις ἐπ' αὐτοῦ. Μερικοὶ ἠμποροῦν νὰ φυλάττουν τὸν νοῦν τῶν, τὴν μνήμην καὶ τὴν θέλησιν, διὰ νὰ λέγουν τὸ «Ἅγιον ὄνομα μὲ μεγαλυτέραν περισυλλογὴν καὶ ἀγάπην». Ἄλλοι θὰ λέγουν τὸ ἅγιον ὄνομα, διὰ νὰ περισυλλεγοῦν περισσότερον καὶ νὰ ἔχουν θερμότητα εἰς τὴν ἀγάπην τῶν. Κατὰ τὴν γνώμην μᾶς, ἡ τελευταία ἀποψις εἶναι ἢ καλυτέρα ὁδός. Τὸ ὄνομα τὸ ἴδιον εἶναι ἐν μέσον καθάρσεως καὶ τελειοποιήσεως, μία λυθία λίθος, ἐν φίλτρον ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ περάσουν αἱ σκέψεις μας, αἱ λέξεις καὶ τὰ ἔργα, διὰ νὰ καθαρῶσιν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας τῶν. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ περάσῃ ἕως ἔντου ἡμεῖς τὰ περάσωμεν διὰ μέσου τοῦ ὀνόματος — καὶ τὸ ὄνομα ἀποκλείει ὅλα τὰ ἁμαρτωλὰ στοιχεῖα. Μόνον ἐκεῖνο θὰ γίνῃ δεκτόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνηρμονισμένον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. Θὰ γεμίσωμεν τὰς καρδίας μας ἐξ ὀλοκλήρου μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν σκέψιν τοῦ Ἰησοῦ, κρατοῦντες αὐτὸ προσεκτικῶς ὡς ἐν πολυτιμον δοχεῖον καὶ ἀμυνόμενοι χάριν αὐτοῦ ἐναντίον ὅλων τῶν ξένων προσβολῶν καὶ προσμίξεων. Αὐτὸ εἶναι εἰς σοβαρὸς ἀσκητισμός. Ἀπαιτεῖ ληθυσύνην τοῦ ἐγώ, ἕνα θάνατον τοῦ ἐγώ, καθὼς τὸ «Ἅγιον ὄνομα ἀναπτύσσεται εἰς τὰς ψυχὰς μας. «Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι»⁴.

21. Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ἁγίου ὀνόματος ἐν σχέσει πρὸς ἄλλους τύπους προσευχῆς. Περὶ τῆς λειτουργικῆς προσευχῆς καὶ περὶ τῶν προσευχῶν τῶν ὀρισμένων ὑπὸ κάποιου κανονισμοῦ (χριστιανικῆς) κοινότητος, δὲν θὰ εἴπωμεν τίποτε, ἐφ' ὅσον ἐδῶ ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἀτομικὴν καὶ ἰδιωτικὴν προσευχὴν. Δὲν ὑποβιβάζομεν καὶ δὲν ὑποτι-

μῶμεν κατ' ἐλάχιστον τὴν λειτουργικὴν προσευχὴν καὶ τὰς προσευχὰς τὰς ὁποίας κάμνει κανεὶς ἀπὸ πειθαρχίαν. Ὁ ὁμαδικὸς χαρακτήρ τῶν καὶ ἡ ἀληθὴς σταθερότης τῶν τὰς καθιστᾷ ἐξαιρετικῶς ἐνισχυτικὰς. Ἀλλὰ ἀνήκει εἰς τοὺς ἐκπροσώπους καὶ τὰ μέλη τῆς χριστιανικῆς κοινότητος νὰ ἐξακριβώσουν, πότε καὶ κατὰ πόσον ἢ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ ἐναρμονίζεται εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν, μὲ τὰς ἐπισήμους διατυπώσεις. ἠμποροῦν νὰ δημιουργηθῶν ζήτηματα γύρω ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους τύπους ἀτομικῆς προσευχῆς. Τί θὰ εἴχομεν νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς «διαλογικῆς προσευχῆς», κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούομεν τὸν Θεὸν καὶ ὁμιλοῦμεν εἰς Αὐτόν; Τί περὶ τῆς καθαρῶς θεωρητικῆς καὶ ἄνευ λόγων προσευχῆς, τῆς «προσευχῆς τῆς ἡσυχίας» καὶ τῆς «προσευχῆς τῆς ἐνώσεως»; Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐτὰς διὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ἁγίου ὀνόματος, ἢ ἀντιστρόφως; Ἡ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιῶμεν ἀμφοτέρας; Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ ἀφεθῇ εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ τὴν δώσῃ εἰς κάθε προσωπικὴν περίπτωσιν. Εἰς μερικὰς σπανίας περιπτώσεις, ἢ θεία κλήσις εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος ἠμπορεῖ ν' ἀποκλείσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους τύπους προσευχῆς. Ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι, γενικῶς ὁμιλοῦντες, ἢ ὁδὸς τοῦ ὀνόματος εἶναι εὐρεῖα καὶ ἐλευθέρᾳ εἶναι, εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις, τελειῶς κατάλληλος εἰς στιγμὰς ἀκροάσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ Λόγου καὶ ἀποκρίσεως εἰς Αὐτόν, καὶ εἰς διαλείμματα ἀπολύτου ἐσωτερικῆς σιωπῆς. Ἐπὶ πλέον, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονώμεν, ὅτι ὁ ἄριστος τύπος προσευχῆς, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν εἰς κάθε δεδομένην στιγμὴν, εἶναι ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ὀδηγούμεθα ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

22. Ἡ συμβουλὴ καὶ ἡ συνετὴ καθοδήγησις κάποιου πνευματικοῦ «πρεσβυτέρου», ὁ ὁποῖος ἔχει προσωπικὴν πεῖραν τῆς ὁδοῦ τοῦ ὀνόματος, ἠμπορεῖ πολὺ συχνὰ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν ἀρχάριον. Προσωπικῶς θὰ συνιστοῦσαμεν προσφυγὴν εἰς κάποιον τέτοιον καθοδηγητὴν. Δὲν εἶναι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπαραίτητος. «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὀδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν»⁵.

(Συνεχίζεται) Μετάφρ. Πρεσβ. Κων/νου Φούσκα, Δ.Θ. καὶ Φ.

3. Ψαλμ. 85,11.

4. Ἰωάν. 3,30.

5. Ἰωάν. 16,13.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

† Ὁ Μόσχος ΑΛΕΞΙΟΣ

Διὰ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον τοῦ Λαζάρου εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας κηροῦ Ἀλεξίου μετέστη ἐκ τῆς στρατενομένης Ἐκκλησίας εἰς τὴν θριαμβεύουσαν μία ἐξέχουσα μορφή οὐ μόνον τῆς ἐν Ρωσσίᾳ, ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Υἱὸς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Συμβούλου Βλαδμήρου Σιμάνσκυ, νεαρότατος εἶχεν εἰσαχθῆ τὸ πρῶτον εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Μόσχας, ἵνα κατὰ τὰ πρότυπα τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν τῆς Ρωσσίας ἀκολουθήσῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Φλεγόμενος ὅμως ὑπὸ ἐνθέου ζήλου καὶ ἐπιθυμῶν διακαῶς νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς ἀηττήτου στρατιᾶς τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τῆς πίστεως, παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τῆς οἰκογενείας του, ἐγκατέλιπε μετὰ διετίας τὰς στρατιωτικὰς σπουδὰς καὶ ἐνεγράφη ὡς ἱεροσπουδαστῆς εἰς τὴν ἀκμάζουσαν τότε περιώνυμον ἐν Ζαγκόρσκ Ἀκαδημίαν τῆς Μόσχας. Ἀκολούθως, μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του καὶ ἐκ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, περιβληθεὶς τὸν μοναχικὸν τρίβωνα καὶ ἀναδεξάμενος «τὴν τῆς ἱερατείας χάριν», διαδραμῶν δὲ μέχρι τοῦ 1913 πάσας τὰς βαθμίδας τῆς λευτικῆς ἱεραρχίας, εἶχεν ἤδη πρὸ τοῦ τελευταίου Παγκοσμίου Πολέμου ἀναδειχθῆ εἰς πρῶτον μεγέθους ἐκκλησιαστικὴν ἐν Ρωσσίᾳ προσωπικότητα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν διετῆ πολιτορκίαν τοῦ Λενινγκράντ, ὡν Μητροπολίτης τῆς ἡρωϊκῶς ἐναντίον τοῦ ξένου εἰσβολέως ἀγωνιζομένης πό-

λεως, παραμένων συνεχῶς πλησίον τοῦ ποιμνίου του καὶ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρὸς διακινδυνεύων μετ' αὐτοῦ, ἵνα εὐρίσκηται παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀκαταβλήτων ὑπερασπιστῶν τοῦ πατρίου ἐδάφους, παντοιοτρόπως ἐμφυχῶν καὶ ὑπηρετῶν τοὺς πάντας, ἐπεβλήθη καὶ ὡς ἐξέχουσα ἐν Ρωσσίᾳ ἔθνικὴ προσωπικότης, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ ἄθεον κομμουνιστικὸν καθεστῶς ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς τοιαύτην.

Δι' ὅ, ὅτε διὰ τοῦ ἐν μέσῳ πολέμου κατὰ τὴν 15 Μαΐου 1944 ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ μαρτυρικοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἐκενώθη ὁ πατριαρχικὸς θρόνος τῆς Μόσχας, πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Λενινγκράντ καὶ Νόβγκοροντ Ἀλέξιον, ὁ ὁποῖος πράγματι ἐξελέγη κατ' ἀρχὰς μὲν Τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχείου, τὴν δὲ 2 Φεβρουαρίου 1945, εἰς ἡλικίαν 68 ἐτῶν, Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας.

Ἐκτοτε ὁ Ἀλέξιος, ἀναλαβὼν εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖρας του τοὺς οἴκους τοῦ σκάφους τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς τὸ μέγα καὶ μὴ δυνάμενον εὐκόλως νὰ παραγνωρισθῆ κῆρὸς του, ὡς καὶ πάσας τὰς πολλαπλὰς ἱκανότητάς του, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκοσμεῖτο ἢ ἐξέχουσα προσωπικότης του. Πρώτιστον καὶ κύριον μέλημά του ὑπῆρξεν ἡ περισυλλογὴ τῶν ἐρειπίων καὶ ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπιφέρει ὄχι τόσον ὁ σκληρῶς πλήξας καὶ τὴν ἀχανῆ Ρωσσίαν δευτεροῦ Παγκόσμιος Πόλεμος, ἀλλ' ὁ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν ἀσκηθεὶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπηρηγῆς καὶ ποικιλομορφος διωγμὸς τοῦ ἀθεϊστικοῦ Κράτους. Διὰ τῆς

καὶ ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν ἀνέγερσιν, ἐπισκευὴν καὶ διατήρησιν τῶν κτιρίων τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τῆς περ. 1' τῆς αὐτῆς παρ. ἢ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβλημάτων ΜΣΕ εἶναι ἀρμοδιὰ ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν διοίκησιν καὶ διαχειρίσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας. Αἱ αὐταὶ ἀρμοδιότητες καθορίζονται διὰ τῶν παρ. 8 καὶ 10 ἀντιστοίχως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/69.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι «οἰκεία» ΜΣΕ διὰ τὴν συμφώνως πρὸς τὰς παρ. 1 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ Ν.Δ. 126/69 χορηγήσιν ἐγκρίσεως ἢ ἀδείας πρὸς ἐκποίησιν ἀκινήτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας εἶναι ἡ ΜΣΕ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβλημάτων, ἥτις ταυτίζεται μὲ τὸ ΚΔΣ τοῦ ΟΔΔΕΠ κατὰ τὴν παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4/1969.

Εἰδικῶς ὅμως εἰς ἣν περιπτώσιν τὸ ἐκποιητέον ἀκίνητον ἀνήκει εἰς Ἱεράν Μονήν, ἐπ' αὐτοῦ δὲ εὐρίσκηται κτίριον σχετικὸν μὲ τὸν μοναχικὸν βίον,

ἀρμοδιὰ εἶναι καὶ ἡ ἐπὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου ΜΣΕ, ἥτις ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἀνάγκης διατηρήσεως τοῦ κτιρίου.

Β. Ὁ εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τῶν παρ. 1 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ Ν.Δ. 126/69 ὅρος «ἐκποίησις» ἔχει τὴν στενὴν ἔννοιαν τῆς μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος, αἰτία πωλήσεων, ἀκινήτων ἐλευθέρων νομικῶν ἐλαττωμάτων καὶ εὐρισκομένων εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἐπὶ μέρους Νομικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προσώπων.

Συνεπῶς, ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι αἱ διατάξεις, οἱ ἐπιτρέπουσαι τὸν συμβιβασμὸν ἐπὶ ἀκινήτων κατεχομένων ὑπὸ τρίτων καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑφίσταται ἀμφισβήτησις τῶν δικαιωμάτων καὶ Νομικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προσώπων ἢ ἕρις περὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων.

Ἀθῆναι τῆ 2 Ἀπριλίου 1970.

Ὁ προϊστάμενος τῆς Ν.Υ.Ε.
ΘΕΟΦ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ἀκαταβλήτου ζωτικότητός του, τῆς τεραστίας ἐπιβολῆς τῆς προσωπικότητός του καὶ τῆς πλουσίας πείρας του, κατώρθωσεν ὅπως ἡ Ρωσσοικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναστηλωθῆ εἰς ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν ἐν τῇ Χώρα τῆς.

Ὑπὸ διάφορον πολιτικὸν καθεστῶς, ὁ Ἀλέξιος θὰ ἠδύνατο ἴσως ὡς Πατριάρχης νὰ ἐπιτύχῃ ἔτι περισσότερα καὶ μεγαλύτερα ὄχι μόνον διὰ τὴν Ρωσσοικὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ὑπ' οὐδενὸς δύναται νὰ διαμφισβητηθῆ, ὅτι ἡ ἐν Ρωσσία πανεθνικῶς ἐπιβεβλημένη μορφή του προσέφερε πλείστα ὅσα καὶ ἀρνητικῶς, διότι ἀπετέλει σοβαρὸν ἀνασχητικὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας φραγμὸν ἔναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ καὶ μίαν ἐγγύησιν, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ καὶ μερικῶς ὑπέκυπτεν εἰς τὰς παμφάγους ἀξιώσεις τοῦ ἀθέου δυνάστου. Ἐντεῦθεν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δεομένη ἀπὸ καρδίας εἰς τὸν Κύριον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρός, εὐχεται διακαῶς, ὅπως ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας ἀναδείξῃ καθ' ὅλα ἀντάξιον διάδοχόν του.

Διάσκεψις ἐκπροσώπων τῶν Θρησκευτῶν.

Ἐν Γενεύῃ συνεκροτήθη ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψις ἐκπροσώπων τῶν μεγαλυτέρων θρησκευτῶν τοῦ κόσμου, ἴητοι χριστιανῶν, ἰουδαίων, βουδδιστῶν, ἰνδουιστῶν, μωαμεθανῶν καὶ ὀπαδῶν ἐτέρων θρησκευτικῶν παραφάδων τῆς Ἀσίας. Σκοπὸς τῆς διασκέψεως ταύτης ὑπῆρξεν («ἡ δημιουργία μιᾶς νέας ἀτμοσφαιρας ἀμοιβαίας κατανόησεως μεταξὺ ὄλων τῶν θρησκευτῶν τοῦ κόσμου, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καταργηθοῦν αἱ πανόρχαιαι προκαταλήψεις καὶ ἡ δυσπιστία τῆς μιᾶς θρησκείας ἔναντι τῆς ἄλλης»).

Ἐπειδὴ τῆς Διασκέψεως μετέσχον καὶ ἰθύνοντες ἐκπρόσωποι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ ὁποίου μέλος εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβάλεται νὰ σημειωθῆ, ὅτι μία τοιαύτη ἐπαφὴ δύναται νὰ εἶναι ὠφέλιμος ἀπὸ χριστιανικῆς σκοπιᾶς, ἐὰν δὲν ἐκφυλισθῆ εἰς μίαν συγκροτηστικὴν χαρακτηριστικὴν προσπάθειαν ἀπαμβλύνσεως τῶν διαφορῶν καὶ δημιουργίας μιᾶς Πανθρησκείας, ἀλλὰ περιορισθῆ εἰς τὴν ἐπισήμανσιν τῶν κοινῶν ἐκείνων σημείων τῆς παγκοσμίου θρησκευτικότητος, ἅτινα δεικνύουν τὴν νοσταλγίαν διὰ τὸν Ἐνα Θεὸν καὶ διὰ τὴν ὑπ' Αὐτοῦ λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὕτω προσανατολίζον καλότερον τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπισήμανσιν τῶν κυρίων στόχων τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῶν.

Φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ προσκλητήριον.

Λίαν ἀξιεπαίνως αἱ γυναῖκες τῆς ἱερᾶς νήσου Τήνου, ἐκπροσωποῦνται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκαλιστῶν αὐτῆς, τοῦ Κύκλου πνευματικῆς μελέτης κυριῶν καὶ τοῦ Κύκλου ἀποφοίτων Γυμνασίου, ὑψωσαν φωνὴν διαμαρτυρίας ἔνθεν μὲν διὰ τὸ κατάντημα, ἐτέρωθεν δὲ διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν μεγάλου μέρους τῶν συγχρόνων γυναικῶν. Εἰς διακηρῶν των,

σταλείσαν εἰς πάντας τοὺς ἀρμοδίους ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Παιδείας στιγματίζον («τὴν ποικίλην κακομεταχείρισιν τῆς γυναικείας προσωπικότητος, ποὺ γίνεται ἀπὸ τὶς διάφορες ἐμπορικῆς διαφημίσεις (καρτ-ποστὰλ καὶ ἀφίσσες, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, κινηματογράφο καὶ τηλεόρασι). Μέσα στὴν ἐμπορικὴ καὶ διαφημιστικὴ μανία τῆς ἐποχῆς μας ἐφθάσαμε στὸ σημεῖο σὲ κάθε βιτρίνα ἢ περίπτερο νὰ προβάλλῃ μιὰ γυναικεία καρτοκατοῦρα. Ὅχι ἡ πραγματικὴ γυναῖκα, ἀλλὰ μιὰ ἄψυχη κούκλα, ἓνα γήϊνο σῶμα, μιὰ ἐμπορικὴ σάρκα, μιὰ ψυμθιωμένη ἐπιδεομῆς. Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας. Εἶναι ἓνα ψεύτικο εἶδωλο, ἓνα ἀπατηλὸ μοντέλλο, ποὺ προβάλλεται, γιὰ νὰ ὑποκινήῃ ὅ,τι κατώτερο καὶ χαμηλὸ. Τὸ θέμα δὲν εἶναι μικρὸ καὶ ἀσήμαντο. Εἶναι πολὺν σοβαρὸ, διότι κατατᾶ σὲ μιὰ παραποίησιν καὶ παραχάραξιν τῆς γυναικείας ὀντότητος, σ' ἓνα ἐξεντελισμὸ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς, σὲ μιὰ ἀποσύνθεσιν τῆς ἀληθινῆς υπάρξεώς της. Ἡ πλαστογράφησις αὐτὴ εἶναι ἓνα μεγάλο καὶ ἐγκληματικὸν ἔγκλημα, πονηρὸ καὶ ὑπουλο, διότι μὲ τὴν ἔντονη καὶ προκλητικὴ ρεχλάμα, μὲ τὸν ἀγαλίνωτο ἐμπορικὸ συναγωνισμὸ ἀισχροκερδῶν καὶ κομπλεξικῶν ἀτόμων ἀποσυνθέτει διαρκῶς τὴν ἔννοια τῆς γυναίκας. Γκρεμίζει τὰ θεμέλια τῆς σωστῆς ἀγωγῆς στοὺς νέους. Ἀνατινάξει τὴν ἔννοια τῆς οἰκογενείας, τὴν ἀγάπην καὶ τὸ γάμο, τὶς ἀληθινὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων. Κλονίζει τὴν δημιουργικὴν κοινωνικὴν πορεία. Ἐπιφέρει μιὰν ὀπισθοδρομήσιν στὸν πολιτισμὸν μας προβάλλοντας καινούργια χοῦκὰ ταμπού... Ἡ ὄλη αὐτὴ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀπλῶς ἄσημος. Εἶναι κακοήθης, διότι διαστρεβλώνει ὄχι μόνον τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν ἀνθρωπολογία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Παρουσιάζει ἔντεχρα καὶ ἐπιτήδεια τὴν γυναικὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον σὰν ἓνα ἐμπορικὸ φωτομοντέλλο, παραγνωρίζοντας ὄλες τὶς ἔνδοξες ἱστορικῆς πλευρῆς της, τὴν γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος, τῆς Βίβλου, τοῦ χριστιανικοῦ στίβου, τοῦ Βυζαντίου, τοῦ 1821, τῆς νεωτέρας ἐθνικῆς ἀντιστάσεως»).

Ἡ ἀξιόλογος αὐτὴ διακηρῶν καταλήγει εἰς τὸ ἐξῆς προσκλητήριον: («Μαζὶ μὲ τὸ μέγιστο μέρος τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀνεχόμεθα αὐτὴ τὴν περιφρόνησιν, αὐτὴ τὴν βαρβαρικὴν ἐπίδρομή, ἢ ὅποια σκοτώνει τὴν ἀληθινὴν ὑπαρξὶν μας. Καλοῦμε ὄλες τὶς Ἑλληνίδες νὰ συνειδητοποιήσουν τὸ σοβαρώτατο αὐτὸ θέμα καὶ νὰ κινητοποιηθοῦν ἀναλόγως». Ἡ «Ἐκκλησία» μετὰ χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως ἀναδημοσιεύουσα τὸ σημαντικώτατον τοῦτο κείμενον εὐχεται, ὅπως εὖρη πανταχοῦ ἐν τῇ πατρίδι μας εὐροντάτην ἀπήχησιν καὶ ἀποτελέσῃ ἀπαρχὴν ἐκκαθαρίσεως τοῦ βασιλείου τῆς γυναικὸς ἀπὸ πάντων τῶν συσσωρευθέντων εἰς αὐτὸ ποικίλων ζιζανίων.

Ἀνάγκη γενικῆς κινητοποιήσεως.

Ἐν συνεχείᾳ δέον νὰ ἐξαρθῆ τὸ γεγονός, ὅτι ἐντονώταται ἀντιδράσεις καὶ διαμαρτυρίαι, ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ παρατηρήσει μνημονευ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνῶν

'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν και πάσης 'Ελλάδος κ. 'Ιερώνυμος κατά τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 20ῆς 'Απριλίου ἔ. ἔτους:

'Εχοροστάτησε τὴν 8 'Απριλίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ Μεγάλου Κανόνοιο.

— Τὴν 10 'Απριλίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τῶν Χαίρετισμῶν.

— Τὴν 12 'Απριλίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν και ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Νικαίας κ. Γεωργίου πρὸς τοὺς φοιτητάς.

— Τὴν 19 'Απριλίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τοῦ Νυμφίου.

Προέστη τὴν 16 'Απριλίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Δοξολογίας και Μνημοσύνου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 200 ἔτων ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.

'Ετέλεσε τὴν 12 'Απριλίου τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν διὰ τοὺς ἐργαζομένους νέους.

— Τὴν 15 'Απριλίου ἐσπερινὴν Προηγιασμένην θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν.

Πρόδρεψε τὴν 7 'Απριλίου τῆς συσκέψεως σχετικῶς μετὰ τοὺς ἐργαζομένους νέους και τὸν «Οἶκον Περισυλλογῆς».

— Τὴν 9 'Απριλίου τῆς 'Υποεπιτροπῆς 'Ενοριακῆς 'Οργανώσεως.

— Τὴν 13 'Απριλίου τῆς συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΔΕΠ.

— Τὴν 15 και 20 'Απριλίου τῆς συσκέψεως διὰ τὴν 'Εκκλησιαστικὴν Παιδείαν.

θεῖσαν, γίνονται και εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, τοῦθ' ὅπερ εἶναι γεγονός λίαν ἐλπιδοφόρον.

Οὕτως, ὡς ἀνεγράφη προσφάτως εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὁμὰς γυναικῶν κατέλαβε τὰ γραφεῖα τοῦ ἐν Νέᾳ 'Υόρκῃ ἐκδοτικοῦ οἴκου («Γκρόου Πρέες»), τὸν ἰδιοκτητὴν τοῦ ὁποίου αὐταὶ κατηγοροῦν, ὅτι κερδίζει χρήματα («ἐκ τῆς πορογραφίας, ἢ ὁποία ἐξευτελίζει και ὑποβιβάζει τὴν γυναῖκα»). Καθ' ὃν χρόνον οὗτος μετεῖχεν ἐν Δανία «Συνεδρίον τῶν πορογραφικῶν φίλων», αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος γυναικες ἀνήρτησαν ἐκ τῶν παραθύρων τῶν γραφείων τοῦ ἐκδοτικοῦ τούτου οἴκου σημαίαν τῆς ὁργανώσεως των και ἠξίωσαν, ὅπως οὗτος παύσῃ ἐκδίδων βιβλία, ὑποβιβάζοντα τὰς γυναῖκας εἰς ὄργανα ἰκανοποιήσεως τῶν ἐκφυλιστικῶν ὀρέξεων τῶν ἀρρένων. Αἱ αὐταὶ γυναῖκες ἐπολιόρησαν κατὰ τὸ παρελθὸν και τὰ γραφεῖα ἑτέρων περιοδικῶν ἢ ἐφημερίδων, ὑποβάλλουσαι ἀναλόγως διαμαρτυρίας.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς ὑγιᾶς μερίδος πασῶν τῶν γυναικῶν ὀλοκλήρῃ τοῦ κόσμου προέβαινεν εἰς μίαν γενικὴν κινητοποίησιν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀξιοπροσεχίας των και τῶν ἀρχῶν τοῦ ὑγιᾶς χριστιανικοῦ φεμινισμοῦ, ὅστις, ἀποκρούων πᾶσαν χειραφεσίαν τῶν γυναικῶν ἐκ τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀνισότητά ἐκείνην, περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγων: «'Ανδρες οἱ νομοθετοῦντες και κατὰ γυναικῶν ἢ νομοθεσία».

'Ο ὑγιᾶς συγχρονισμός.

'Επίκαιρος πρόσφατος ἔρευνα ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος περὶ τῆς θέσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ και τῆς 'Εκκλησίας ἐν τῷ σημερινῷ προηρικῷ αἰῶνι παρουσίασε τοὺς ὑποστηρίζοντας, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἐκσυγχρονισμός και ἡ ἀνανέωσις τῆς 'Εκκλησίας, τῆς Θεολογίας και τῆς καθ' ὄλον λειτουργικῆς και ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Μάλιστα ἐρρίφθη και τὸ σύνθημα, ὅτι ἀπὸ εὐαγγελικὸ μῆνυμα πρέπει νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ἀρ-

χαία μυθολογία των και νὰ γίνῃ μὲν νέα πραγματικότητα».

Αἱ ἀπόψεις αὐταὶ ὡς ὄλον εἶναι ἀπαράδεκτοι. Τὸ εὐαγγελικὸν μῆνυμα δὲν στηρίζεται εἰς «ἀρχαίαν μυθολογίαν», ἀλλ' εἰς ἀδιάσειστα ἱστορικὰ γεγονότα, περὶ τῶν ὁποίων ἐμαρτύρησαν πολλοὶ αὐτόπται και ἀτήκοοι μάρτυρες, οἵτινες μάλιστα ὑπέγραψαν τὴν μαρτυρίαν των διὰ τοῦ αἱματός των. Τὸ ὅτι ἡ 'Εκκλησία ὡς ζῶν ὀργανισμός πρέπει νὰ συγχρονίξῃ τὸ ἔργον τῆς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. 'Αλλ' ὁ συγχρονισμός αὐτὸς δὲν σημαίνει οὐσιαστικὴν ἀνανέωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς Θεολογίας τῆς ἢ τῆς οὐσίας τῶν δογμάτων τῆς, ἀλλὰ μόνον εἰδολογικὴν ἢ μορφολογικὴν ἀνακαινίσιν τῶν «ἀστρακίνων σκευῶν», διὰ τῶν ὁποίων θὰ προσφέρηται ὁ αἰώνιος και ἀναλλοίωτος οὐράνιος «θησαυρός» τῆς 'Εκκλησίας.

Κατὰ ταῦτα, ὁ συγχρονισμός τοῦ ἔργου τῆς 'Εκκλησίας δὲν πρέπει νὰ σημαίῃ ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ μυθολογικοῦ και ἀναγωγικοῦ πνεύματος τῆς 'Ορθοδοξίας και ἐκ τοῦ κηρύγματος περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ και Σωτῆρος. 'Ο Χριστὸς εἶναι χθὲς και σήμερον ὁ αὐτὸς και εἰς τοὺς αἰῶνας. 'Επομένως, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων, ἢ διδασκαλία περὶ τοῦ 'Εσταυρωμένου και 'Αναστάντος Σωτῆρος και Ἀυτορωτοῦ θὰ ἀποτελῇ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον, τὸν πνεύμονα και τὴν ὡς αὐτοῦ ἀνακαινιζομένην νεότητά και θαλερότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου. 'Ο συγχρονισμός αὐτοῦ πρέπει νὰ συνίσταται εἰς τὴν προσπάθειαν νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν σύγχρονον πραγματικότητα. Πρὸς τοῦτο, πρέπει νὰ ἀνακαινίζονται τὰ ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας χρησιμοποιούμενα μέσα τῆς πρακτικῆς τῆς δράσεως μετὰ τὸ κριτήριον τῆς ἀγάπης, ὅπερ ὤθει τὸν μὲν Κόριον νὰ λαλῇ πολλάκις ἐν παραβολαῖς, τὸν δὲ 'Απ. Παῦλον νὰ διακηρύττῃ: «Και ἐγενόμην τοῖς 'Ιουδαίοις ὡς 'Ιουδαίος..., τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον..., τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος..., τοῖς ἀσθενέσι ὡς ἀσθενής...· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα ἵνα πάντως τινὰς σώσω» ('Α' Κορ. θ', 20-22).

— Τὴν 16 Ἀπριλίου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ TAKE καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀχιλλοπουλείου Κληροδοτήματος.

Συμνευργάσθη τὴν 6 Ἀπριλίου μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ΟΔΔΕΠ κ. Γεωργίου Ἀξιώτου καὶ τοῦ μηχανικοῦ κ. Γ. Φινινῆ.

Παρέστη τὴν 6 Ἀπριλίου εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων εἰς τὰς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Ἐπισκεπτῶν Νοσοκόμων τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α.

— Τὴν 11 Ἀπριλίου εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας πτέρυγος τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Μεγάρου τῶν Θεωρητικῶν Ἐπιστημῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σίνα καὶ εἰς τὴν τελετὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Φροντιστηρίου Κατηχητῶν εἰς τὸ «Δῶμα» τοῦ θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός».

— Τὴν 12 Ἀπριλίου εἰς τὸν ἀπολογισμὸν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας καὶ εἰς τὴν ἐν «Παρνασσῶ» ἐκτέλεσιν προγράμματος Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ὑπὸ τῆς χορωδίας τοῦ κ. Μπελούση.

— Τὴν 13 Ἀπριλίου εἰς τὸν φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ Νεοφύτου Βάμβα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἐνθα μετὰ σχετικῆν εἰσήγησιν τοῦ κ. Πρυτάνεως ὠμίλησε καταλλήλως ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Μουτσόπουλος.

— Τὴν 14 Ἀπριλίου εἰς τὸ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Φανερωμένης «διήμερον πνευματικῆς περισυλλογῆς», ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Λέβ Ζιλλέ, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας Ὑγείας εἰς τὸν «Παρνασσόν».

Παρηκολούθησε τὴν 6 Ἀπριλίου ὁμίλιαν τοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπ. Μαρινάτου εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρείαν.

— Τὴν 9 Ἀπριλίου τὴν δοκιμαστικὴν ἐκτέλεσιν τροπαρίων πολυφωνικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τὴν 13 Ἀπριλίου εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν Ἀγιογραφικὴν μελέτην διὰ φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας ὑπὸ τοῦ π. Λέβ Ζιλλέ, ὡς καὶ τὴν συναυλίαν τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Χίλτον», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θεοφιλοπούλου.

— Τὴν 17 Ἀπριλίου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Χίλτον» τὴν ἐκτέλεσιν εἰδικοῦ πανηγυρικοῦ προγράμματος Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Χορωδίας τοῦ Συλλόγου «Νέος Κύκλος Κωνσταντινουπολιτῶν», τὴν ὅποιαν διηύθυνεν ὁ Ἀρχων Πρωτοψάλτης τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κ. Θρασύβουλος Στανίτσας.

Μετέσχε τὴν 6 Ἀπριλίου τῆς συσκέψεως διὰ τὸ Γερούλανειον Ἰδρυμα.

Μετέβη τὴν 18 Ἀπριλίου εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τοῦ θέματος τῆς ἀνεγέρσεως Ἡρώων.

Ἐδέχθη τὴν 6 καὶ 10 Ἀπριλίου τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ὁκτάβιον Μερλιέ.

— Τὴν 7 Ἀπριλίου τὸν Ὑφυπουργὸν Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Δημητράν, τὸν κ. Γ. Ψάραν, τὸν κ. Γεηνς καὶ τὸν κ. Μολτον τῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας τοῦ Λονδίνου.

— Τὴν 8 Ἀπριλίου τὸν σύμβουλον τοῦ ΑΣΔΥ κ. Δημ. Οικονόμου.

— Τὴν 9 Ἀπριλίου τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Σύμβουλον καὶ Γενικὸν Διευθυντὴν Ὁρθοσκευμάτων κ. Κων. Κούρκουλαν, τὸν Γυμνασιάρχην κ. Γ. Καχριμάνην, τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης κ. Περιάνδρον Σιορβανέν καὶ τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. κ. Γεώργιον Προκόπτην, Ἰάκωβον Κορόζην, Πάμφιλον Παπαγιάννην καὶ Θεόδωρον Παπαθεοδώρου.

— Τὴν 10 Ἀπριλίου τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρηστέαν, τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Κ. Τρανόν, τὸν καθηγητὴν κ. Ἰερώνυμον Πίντον, τὸν κ. Ἱ. Δενδρινόν καὶ τὸν κ. Πολ. Ἰωαννίδην.

— Τὴν 11 Ἀπριλίου τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Κίτρους κ. Βαρνάβαν καὶ τὸν Ὑπουργὸν Τουρισμοῦ τοῦ Λιβάνου μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

— Τὴν 13 Ἀπριλίου τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ἀθλητισμοῦ κ. Κ. Ἀσλανίδην, τὸν κ. Γ. Δράκον, τὸν κ. Πάριν Λιαροῦτσον καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Παγκρητίου Ἐνώσεως κ. Γ. Βογιατζάκη.

— Τὴν 14 Ἀπριλίου τὸν Τμηματάρχην τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας κ. Γαλανόπουλον καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν «Φίλων Βυζαντινῆς Μουσικῆς».

— Τὴν 16 Ἀπριλίου τὸν στρατηγὸν κ. Γ. Γρίβαν, τὸν δικηγόρον κ. Γ. Παπαδόπουλον καὶ τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. κ. Εὐτύχιον Παπαγιαννίδην καὶ Σ. Παπαθανασίου.

— Τὴν 17 Ἀπριλίου τὸν ἱατρὸν-χειρουργὸν κ. Πετρόπουλον.

— Τὴν 20 Ἀπριλίου τοὺς στρατηγούς κ. κ. Παπαρρόδου καὶ Καραϊωσήφογλου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ ἀνάρρωσις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου συνεχίζεται ὁμαλῶς. Μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἐκ τῆς κλινικῆς τῆς Βιέννης, ὅπου ὑπεβλήθη εἰς σειρὰν ἱατρικῶν ἐξετάσεων καὶ ἀναλύσεων, ὁ Παναγιώτατος ἀπεσύρθη εἰς τὸ ὄρεινόν ξενοδοχεῖον Ἀλπεν Χόφ τοῦ Σέμεριν πρὸς ἀνάπαυσιν, ὅπῃθεν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν μετὰ τὴν Ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου.

— Κατὰ πληροφορίαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὀρθοθεσία διὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην τελετὴ τῆς Καθαγιάσεως τοῦ Ἁγίου Μύρου ἀνεβλήθη λόγω παρατάσεως τῆς παραμονῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς Βιέννην. Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασιν ἐλήφθη κατόπιν συνεννοήσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Μελίτωνος μετὰ τοῦ Παναγιωτάτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὴν νύκτα τῆς 18 πρὸς τὴν 19 Ἀπριλίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κυρὸς Ἀλέξιος. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο τὴν 21 Ἀπριλίου, εἰς τὴν ἐν Ζαγκόρσκ Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σεργίου.

Ὁ ἐκλιπὼν πλήρης ἡμερῶν Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας Ἀλέξιος, κατὰ κόσμον Σέργιος Σιμάνσκου, ἐγεννήθη τὸ 1877 εἰς τὴν Μόσχαν ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίους καὶ τὰς νομικὰς σπουδὰς, τὸ 1899 ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν Μόσχας, ἀφού κατάρθωσε νὰ κάμψῃ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων του, οἱ ὅποιοι ἤθελον, ὅπως ὁ υἱὸς των ἀκολουθήσῃ κοσμικὴν σταδιοδρομίαν. Τὸ 1902, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς φοιτησεῶς του εἰς τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν, ἐκάρη μοναχός, μετονομασθεὶς εἰς Ἀλέξιον. Μικρὸν μετὰ τὴν μοναχικὴν κουράν, ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος. Τὸ ἐπόμενον ἔτος (1903) ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος. Τὸ 1904 ἀπεφοίτησεν ἐκ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἠκολούθησε τὸ ἐκπαιδευτικὸν στάδιον, διορισθεὶς ἐπιθεωρητὴς τῆς ἐν Πσκόφ Ἱερατικῆς Σχολῆς. Μετὰ διετίαν, τὸ 1906, διωρίσθη Διευθυντὴς τῆς ἐν Τούλα Ἱερατικῆς Σχολῆς, προχειρισθεὶς ἅμα εἰς ἀρχιμανδρίτην, τὸ δὲ 1911 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Νοβγκορόντ Ἱερατικῆς Σχολῆς.

Τὸ 1913 ἐξελέγη Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Νοβγκορόντ, χειροτονηθεὶς εἰς ἐπίσκοπον Τίχβιν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Γρηγορίου Γ'. Τὸ 1921 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Τύχωνος Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Πετροπόλεως. Ἡ διακονία του ὡς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου ἦτο πλήρης σκληρῶν ἀγῶνων ἐναντίον τῶν ἐσωτερικῶν σχισμάτων καὶ αἱρέσεων. Χάρις εἰς τοὺς ἐν λόγω ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας του, τὸ 1926 ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Νοβγκορόντ, προαχθεὶς τὸ 1932 εἰς Μητροπολίτην τῆς ἰδίας ἐπαρχίας. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀνέλαβε τὴν διαποίμανσιν τῆς Μητροπόλεως Λενινγκράντ (Πετροπόλεως), ὅπου ἀνέπτυξε καρποφόρον δρᾶσιν, ἀποκορυφωθεῖσαν κατὰ τοὺς δυσχειμερούς χρόνους τῆς πολιορκίας τοῦ Λενινγκράντ, ὅτε καθημερινῶς ἐτέλει τὴν

θείαν λειτουργίαν και παντοιοτρόπως ἀνεκούφιζε και ἐνεψύχωνε τὸ σκληρῶς δοκιμαζόμενον ποιμνίον του ἀπὸ τῆν πολιορκίαν τῶν εἰσβολῶν Γερμανῶν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Μόσχας και πάσης Ρωσίας Σεργίου τῆν 15 Μαΐου 1944, ὁ Μητροπολίτης 'Αλέξιος ἐξελέγη ὑπὸ τῆς 'Ιεράς Συνόδου Τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Ὡς Τοποτηρητῆς ὑπηρέτησεν ἐπὶ ὀκτάμηνον περίπτου. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἦνοιζαν πολλοὶ ναοὶ, ἐχειροτονήθησαν 16 ἐπίσκοποι και ἰδρύθησαν εἰς τὴν Μόσχαν 'Ιερατικὰ Φροντιστήρια και Θεολογικὸν 'Ινστιτοῦτον.

Τὴν 2 Φεβρουαρίου 1945 ὁ Μητροπολίτης 'Αλέξιος ἐξελέγη ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας Πατριαρχεῖας Μόσχας και πάσης Ρωσίας. Εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονισεῶς του, ἡ ὁποία ἐγένετο τῆν 4 Φεβρουαρίου, παρόντησαν ὁ Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας Χριστοφόρος, ὁ Πατριάρχης 'Αντιοχείας 'Αλέξανδρος Γ', ὁ Πατριάρχης Γεωργίας Καλλίστρατος, ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανὸς ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Μητροπολίτης Σεβαστείας 'Αθηναγόρας ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου 'Ιεροσολύμων, καθὼς και ἀντιπροσωπεῖται τῶν ἄλλων 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν.

Κατὰ τὴν 25ετῆ πατριαρχείαν του, ὁ ἐκλιπὼν Πατριάρχης 'Αλέξιος εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ σωρεῖαν δυσχερῶν προβλημάτων. Μὲ σύνεσιν και ρεαλισμὸν ἐπεδόθη εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας.

'Εν τῶν πρώτων μελημάτων του ὑπῆρξεν ἡ ἰδρυσις 'Εκκλησιαστικῶν Σχολῶν πρὸς κατάρτισιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν χηρευουσῶν ἐπαρχιῶν και ἐνοριῶν. Οὕτω τὸ 1946 τὸ Θεολογικὸν 'Ινστιτοῦτον τῆς Μόσχας μετετράπη εἰς Θεολογικὴν 'Ακαδημίαν, ἰδρύθη ἡ Θεολογικὴ 'Ακαδημία τοῦ Λενινγκράντ, τὰ δὲ 'Εκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια Μόσχας και Λενινγκράντ μετετράπησαν εἰς 'Ιερατικὰ Σχολὰς. Βραδύτερον ἰδρύθησαν και ἄλλαι 'Ιερατικὰ Σχολαί, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνεληθόντος εἰς 8, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ περιωρίστησαν εἰς 3.

'Ο Πατριάρχης 'Αλέξιος εἰργάσθη ὅλως ἰδιαίτερος διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς θείας λατρείας. Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἐσημειώθησαν λαμπρὰ ἀποτελέσματα, τὸ μεγαλύτερον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ τῶν πιστῶν εἰς τὴν λατρείαν.

'Επὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ 'Αλεξίου οἱ οὐνίται τῆς Δυτικῆς Οὐκρανίας ἐπανήλθαν τὸ 1946 εἰς τὴν 'Ορθοδοξίαν. Ὡς γνωστόν, ἡ Οὐνία ἐπεβλήθη βιαίως εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τὸ 1596.

Πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν, ὁ Πατριάρχης 'Αλέξιος ἐπισκέφη τοὺς 'Αγίους Τόπους και τὴν 'Αλεξανδρείαν εὐθύς μετὰ τὴν ἐνθρονίσιν του. Ἀργότερον ἐπισκέφη τὴν 'Εκκλησίαν Βουλγαρίας (1946) και Ρουμανίας (1947), τὸ δὲ 1960 τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, 'Αλεξανδρείας, 'Αντιοχείας και 'Ιεροσολύμων και τὴν 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος, τὴν ὁποίαν ἐπισκέφη και τὸ 1964, ὅτε παρέστη εἰς τοὺς γάμους τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ὡσαύτως, προήχθησαν σημαντικῶς και αἱ σχέσεις τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας μετὰ τοὺς 'Αγγλικανούς, τοὺς Παλαιοκαθολικούς, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον 'Εκκλησιῶν και τελευταίως μετὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς.

Γενικῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ Κυροῦ 'Αλεξίου ὀργανώθη κανονικῶς ἡ Ρωσικὴ 'Εκκλησία, ἐπυκνώθησαν αἱ τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, ἦνοιζαν 'Εκκλησιαστικὰ Σχολαί, ἀνεβίωσεν ὁ μοναχισμὸς, προήχθησαν αἱ σχέσεις μετὰ τῶν ὁμοδόξων και τῶν ἑτεροδόξων 'Εκκλησιῶν.

'Ο ἀείμνηστος Πατριάρχης Μόσχας και πάσης Ρωσίας Κυρὸς 'Αλέξιος εἶχεν εὐρείαν μόρφωσιν, σπανίας διοικητικὰς ἱκανότητας, αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος, ρεαλισμὸν, ὑπομονὴν και ζωσαν πίστιν, ἀναδειχθεὶς καλὸς ποιμὴν και δεξιὸς κυβερνήτης τοῦ σκάφους τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας.

Τοῦ αἰδίδιμου Πατριάρχου Μόσχας και πάσης Ρωσίας Κυροῦ 'Αλεξίου εἶη αἰωνία ἡ μνήμη!

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

'Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης 'Αρμενίας κ. Βασκὲν Α' θὰ ἐπισκεφθῆ ἐπίσημως τὴν Αὐτοῦ 'Αγιότητα τὸν Πάπαν Παῦ-

λον ΣΤ' ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 12 Μαΐου 1970. 'Η ἐπίσκεψις αὐτῆ εἶναι καρπὸς σειρᾶς ἐπαφῶν ἐν πνεύματι οἰκουμενικῆς ἀδελφότητος μεταξύ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς και τῆς 'Αρμενικῆς 'Εκκλησίας, ἀφ' ἧς ἡ τελευταία ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν τῆς 'Αγίας 'Εδρας νὰ ἀποστείλῃ παρατηρητὰς εἰς τὴν Β' Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ.

—'Η Σχολὴ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ Καθολικοῦ 'Ινστιτοῦτου Παρισίων θὰ ἐορτάσῃ προσεχῶς τὴν 75 ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της.

—Τὴν 12 'Απριλίου ἐ. ἔτους ἐωρτάσθη εἰς ὁλόκληρον τὸν καθολικὸν κόσμον ἡ 7η Παγκόσμιος 'Ημέρα Προσευχῆς ὑπὲρ τῶν ἱερατικῶν κλήσεων.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Βόννης, 16 ρωμαιοκαθολικοὶ φοιτητὰ ἐκ Γιουγκοσλαβίας σπουδάζουν Θεολογίαν εἰς τὸ 'Αϊνστατ. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν δὲν θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ θὰ παραμείνουν εἰς τὴν Δυτ. Γερμανίαν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων συμπατριωτῶν των.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Εκκλησιαστικὸν Συνοδικὸν Δικαστήριον

Κλητήριον ἐπίκριμα

[2]

Πρὸς

Τὸν ἀρχιμανδρίτην Θεοδοσίον Συγκρημῆν
τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως Ἀττικῆς και Μεγαρίδος
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλούμεν σε, ὅπως ἐφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ ὡς ἄνω 'Εκκλησιαστικοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὁδὸς 'Ιωάννου Γεωναδίου ἀριθ. 14, τῆ 18 Μαΐου 1970, ἡμέρα Δευτέρα και ὥρα 9 π.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλούμεν σοι, ὅτι ἐάν δὲν ἐφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω ἡμέρα τε και ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

'Εν Ἀθήναις τῆ 30ῆ Μαρτίου 1970.

'Ο Γραμματεὺς

'Ο Πρόεδρος

Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Λαζαρίδης † 'Ο Πατρῶν ΚΩΝ/ΤΙΝΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Βεροίας και Ναούσης

Κλήσις Κατηγορουμένου

Πρὸς

Τὸν 'Ιερέα Πέτρον Χρ. Καρατροῦπιον
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ὅπως ἐφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ 'Επισκοπείου Ναούσης, τὴν 4ην 'Ιουνίου 1970, ἡμέραν Πέμπτην και ὥραν 11 π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν, δι' αἷς ἐνεργοῦνται ἐνοριοὶ ἀνακρίσεις, συμφῶνως τῷ ὑπ' ἀριθ. 2687/972/27-3-1970 ἐγγράφῳ τῆς 'Ιεράς Συνόδου και τῷ ὑπ' ἀριθ. 447/15-4-1970 τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Βεροίας και Ναούσης.

'Εν Βεροίᾳ τῆ 16 'Απριλίου 1970.

'Ο Ἀνακριτῆς

'Ο Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κακουλίδης

Βασίλειος Μπαξεβάνης

'Ιερεὺς

'Ιερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρυσιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Βόλῳ 'Ι. Ναοῦ τοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου, παρακαλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 τῆς 'Ιεράς Συνόδου «περὶ 'Ι. Ναῶν, 'Ενοριῶν και 'Εφημεριῶν», ἀρθρ. 34 παρ. 1 περίπτ. α ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ.

'Εν Βόλῳ τῆ 18 'Απριλίου 1970.

† 'Ο Δημητριάδος ΗΛΙΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτισης

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33,34,35 καὶ 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆ Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῶν ἀκολουθῶν ὀργανικῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἁγίου Νικολάου Ἁγίας Βαρβάρας, 2) Ἁγίου Νικολάου Ἄνω Κονίτισης, 3) Ἁγίου Νικολάου Ἀργυροχωρίου, 4) Ἁγίου Γεωργίου Ἀμαράντου, 5) Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀετοπέτρας Δωδώνης, 6) Ἁγίου Νικολάου Βησσανῆς, 7) Ἁγίου Νικολάου Δολοῦ, 8) Ἁγίου Νικολάου Δρυμᾶδων, 9) Ἁγίου Δημητρίου Δημόκορης, 10) Ἁγίου Γεωργίου Ζαβρόχου, 11) Κοιμήσεως Θεοτόκου Καβασιλῶν, 12) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κάτω Κονίτισης, 13) Γεννήσεως Θεοτόκου Κάτω Λαβδάνης, 14) Ἁγίου Δημητρίου Κακολάκκου, 15) Ἁγίας Τριάδος Καστανῆς, 16) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κουρεμαδίου, 17) Γεννήσεως Θεοτόκου Κουκλιῶν, 18) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κεφαλοβούσου, 19) Ἁγίου Δημητρίου Λαβδάνης, 20) Κοιμήσεως Θεοτόκου Μαυροπούλου, 21) Ἁγίου Νικολάου Ξηροβάτου, 22) Ἁγίας Παρασκευῆς Ὀρεινοῦ, 23) Ἁγίου Παντελεήμονος Παρακαλάμου, 24) Ἁγίου Γεωργίου Πύργου, 25) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σταυροδρομίου, 26) Κοιμήσεως Θεοτόκου Φαραγγίου, 27) Ἁγίου Νικολάου Φούρκας, 28) Ἁγίου Ἀθανασίου Χρυσοδούλης, 29) Ἁγίας Τριάδος Καλοβούσεως, 30) Ἁγίου Νικολάου Τραπεζῆς, 31) Ἁγίου Νικολάου Καστανέας, 32) Ἁγίας Παρασκευῆς Δροσπηγῆς, 33) Κοιμήσεως Θεοτόκου Βραστοβάς καὶ 34) Κοιμήσεως Θεοτόκου Λαγκάδας, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας, ἵνα καταλάβωσι μίαν τῶν ὡς ἄνω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Δελφινάκῳ τῆ 4ῃ Ἀπριλίου 1970.

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτισης
ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Κλησὶς Κατηγορουμένου

Πρὸς

Τὸν Ἱεροδιάκονον Φιλόθεον Κερανόπουλον τοῦ Κυριάκου
Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τὴν 3ην Ἰουνίου ἑ. ἑ., ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν, δι' ἃς ἐνεργοῦνται ἔνορχοι ἀνακρίσεις συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθμ. Δ. 86/1969 ἐγγράφῳ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Λεωνίδου.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῆ 16 Ἀπριλίου 1970.

Ὁ Ἀνακριτὴς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἱερομ. Θεόδωρος Ἀρβανιτάκης

Ἱερεὺς Ἰωάν. Παππάς

Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆ Συνόδου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν Α.Ν. 2200/40 καὶ πρὸς τὸν Ν.Δ.457/70, προκηρῦσσομεν πρὸς κατάληψιν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων τὰς ὡς κάτωθι θέσεις προκηρῦσσομένας α) λόγῳ ἐξυπηρετήσεως αὐτῶν ὑπὸ Ἱερομονάχων, β) λόγῳ τοῦ ὅτι τινὲς ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ ἐφημεριῶν συμπληρωσάντων τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ γ) λόγῳ τοῦ ὅτι ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ ἐφημεριῶν ἀγόντων ἢ ὑπερβάντων τὸ 72ον ἔτος τῆς ἡλικίας των: 1) Ἁγ. Παρασκευῆς Μπισσίων, 2) Ἁγ. Χαράλαμπος Καλλιθέας, 3) Ἁγίου Γεωργίου Σοφιανῶν, 4) Ἁγίας Κυριακῆς Ζεμενοῦ, 5) Ἁγίου Σπυρίδωνος Κορφωτίσης, 6) Ἁγίου Γεωργίου Ματίου, 7) Ἁγίου Νικολάου Ἄνω Τρικάλων, 8) Μεταμορφώ-

σεως Σωτήρος Μ. Συν. Τρικάλων, 9) Ἁγ. Δημητρίου Λεοντίου, 10) Ἁγίας Τριάδος Λαγκαδεῶν, 11) Ἁγίων Θεοδώρων Ἑλληνικοῦ, 12) Ἁγίας Παρασκευῆς Γονούσης, 13) Ἐθαγγελισμοῦ Θεοτόκου Σοφικοῦ, 14) Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἐλένης Καλεντζίου, 15) Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ταρσοῦ, 15) Παμμ. Ταξιαρχῶν Κουταλά, 17) Ἁγίου Γεωργίου Σπαρτινεϊκῶν, 18) Εἰς. Θεοτόκου Γαλατακίου, 19) Ἁγίου Δημητρίου Ἀγγελοκάστρου, 20) Κ. Θεοτόκου Συμφαλλίας καὶ 21) Τιμίου Προδρόμου Μαψοῦ, καλοῦμεν δὲ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων ὀριζόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης προκηρῦξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν αἴτησιν μετὰ δικαιολογητικῶν.

Ἐν Κορίνθῳ τῆ 6 Ἀπριλίου 1970.

† Ὁ Κορινθίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΗΛΙΑ ΜΗΝΙΑΤΗ, Πέτρα σκανδάλου. Ἐκδοσις Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας. Ἀθῆναι 1969. Σελ. 155.

Ἐπὶ τῇ τριακοσιετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἐπιφανοῦς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Κεφαλλῆνος ἱεροκλήρυκος καὶ διδασκάλου τοῦ γένους Ἡλία Μηνιάτη διεξήχθησαν ἐν Κεφαλληνίᾳ διάφοροι ἑορταὶ τῇ προνοίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου αὐτῆς κ. Προκοπίου, ἡ δὲ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὴν ἤδη γενομένην προκήρυξιν βραβεῖου 50.000 δραχ. διὰ τὴν καλυτέραν περὶ τοῦ ἀνδρός μονογραφίαν ἐκδοθησομένην ἐν τακτῇ προθεσίμῳ, ἔχει ἀναθέσει εἰς ἓν τῶν μελῶν της νὰ εἴπη καὶ τὸν προσήκοντα περὶ αὐτοῦ λόγον. Μία τῶν προμνημονευθειῶν σχετικῶν πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐκδηλώσεων ἐν Κεφαλληνίᾳ εἶναι καὶ ἡ μερίμνη τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, αἰσθανομένου βαθέως τὴν τιμὴν τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἀρκούντως ἐπιμελεημένη ἐκδοσις τοῦ ἐτέρου μετὰ τὰς «Διδαχὰς» τοῦ τιμωμένου ἐπιφανοῦς ἱεράρχου κυρίου συγγράμματος αὐτοῦ, τοῦ φέροντος τὸν τίτλον «Πέτρα σκανδάλου», τῆς ὁποίας ἐκδόσεως ἐπεμελήθη ὁ λόγιος ἐν Ἀργοστολίῳ ἐφημέριος πρωτοπρεσβύτερος π. Κωνστ. Γκέλης, πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. Σκοπὸς δὲ τοῦ ἐν λόγῳ ιστορικοδογματικοῦ βιβλίου εἶναι «ἡ διασάφησις τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως μετὰ τῶν πέντε διαφανοῦσιν διαφορῶν αὐτῶν», τ. ἑ. τοῦ παπικοῦ πρωτείου, τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, τῶν ἀζύμων, τῆς ἀξιομισθίας τῶν ἁγίων καὶ τοῦ καθαρτηρίου πυρός. Τὸ σπουδαῖον δὲ τοῦτο βιβλίον, ὅπερ καὶ σήμερον ἀναγινώσεται μετὰ πολλοῦ διαφέροντος, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τὸ 1718 ἐν Λειψίᾳ μερίμνη αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Μηνιάτη καὶ ἀκολούθως πλειστάκις καὶ δὴ καὶ ἐν γερμανικῇ καὶ λατινικῇ καὶ ρωσικῇ μεταφράσει, ἐδημοσιεύθη δὲ δικαίως καὶ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ

1840-1865. 'Η δὲ παροῦσα ὡραία ἔκδοσις στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐν ἔτει 1752 ἐκδόσεως τῆς Βρατισλαύας, καὶ προτάσσεται αὐτῆς καὶ τὸ συνοδικὸν γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς ιβ' 'Ιανουαρίου 1704, δι' οὗ ὁ Μηνιάτης ἀνηγορεύθη «ιεροκέρυξ καὶ διδάσκαλος τῆς Μεγάλης 'Εκκλησίας», οὕτως ὥστε τὸ περισπούδαστον τοῦτο ἔργον νὰ γίνῃ καὶ εἰς εὐρύτερους κύκλους τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ γνωστόν, δι' ὃ καὶ ὀφείλονται χάριτες εἰς τε τὸν λαβόντα τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδόσεως ταύτης Σεβ. Μητροπολίτην Κεφαλληνίας καὶ τὸν λόγιον ἐφημέριόν του.

Π. Ι. Μπρατσιώτης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Ηλία Μηνιάτη, 'Επισκόπου Κερνίκης καὶ Καλαβρύτων τοῦ Κεφαλλῆνος, Πέτρα σκανδάλου. Εὐλογία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Προκοπίου, ἐπιμελεία καὶ ἐπιστάσις πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Γκέλη, π. θ. 'Εκδοσις 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ 'Ηλίου Μηνιάτη (1669-1969). 'Αθήναι 1969, σελ. 155.

Αἰδ. Δρος 'Α. 'Αλεβιζοπούλου, Σκέψεις περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς ἐνοριακῆς διακονίας. Τεύχος Α'. «Φιλόπτωχα Ταμεῖα». 'Αθήναι 1970, σελ. 32.

'Ιωάννου 'Αγγ. Λαπάτα, Βοηθοῦ Γυμνασιάρχου, 'Ο 'Οργανισμὸς 'Ηνωμένων 'Εθνῶν. Βόλος 1969, σελ. 23.

'Αθανασίου Ι. Δεληκωστοπούλου, διδάκτορος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ θέσεις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς 'Εκκλησίας ὡς δογματικὸν πρόβλημα τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου. 'Εναίσιμος ἐπὶ διδακτορικᾷ διατριβῇ ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ 'Εθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν. 'Εν 'Αθήναις 1969, σελ. 200.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η 'Ορθοδοξία σήμερον. 'Αθήναι 1969, σελ. 58.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η ἔνωσις τῶν 'Εκκλησιῶν καὶ ἡ σοβιετικὴ πολιτικὴ. 'Αθήναι 1970, σελ. 34.

Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδη, Περίπτωσης πνευματικῆς ἐπιδράσεως τοῦ 'Αγίου 'Ορους εἰς τὸν βαλκανικὸν χῶρον κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ Θ' τόμου τῶν «Μακεδονικῶν». Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 278-293.

Τοῦ αὐτοῦ, Rédemption et mystère de l' Eglise du point de vue orthodoxe. Extrait de «Théologie». Athènes 1969, pp. 16.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η θέσις τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. (Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» 1970). 'Εν Θεσσαλονίκῃ 1970, σελ. 9.

'Ηπειρωτικὴ 'Εστία, Μηνιαία ἐπιθεώρησις, ἔτος ΙΘ', τεύχος 213-214, 'Ιωάννινα 1970, σελ. 128.

Κρήνης Μητροπούλου, Θαύματα 'Αγίου 'Ιωάννου τοῦ Ρώσου τοῦ νέου ὁμολογητοῦ. 'Αθήναι 1969, σελ. 47.

Γ. Παπαγεωργίου — 'Εράλδου, ἐπιτίμου Γυμνασιάρχου, 'Η Χριστιανικὴ ἔνωσις. 'Αθήναι 1970, σελ. 118.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΙΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο 'Ιωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† 'Ο Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) 'Εσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 100 ἑτησίως.

Β) 'Εξωτερικοῦ : Δολλάρια 4 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν 'Ιερωνύμου, Μήνυμα ἐπὶ τῇ 'Εορτῇ τοῦ Πάσχα.

Μητροπολίτου Κασσανδρείας Συνεσίου, 'Επιστημονικὰ ἀνακρίβεια περὶ τῆς προελεύσεως τῆς ζωῆς.

Μητροπολίτου πρ. Λήμνου Βασιλείου, 'Επισκοπὴ καὶ 'Επίσκοποι Περιστερᾶς.

Λεὸς Ζιλλέ, 'Η ἐπίκλησις τοῦ 'Ονόματος τοῦ 'Ιησοῦ. Μετάφρασις Πρ. Σεβ. Κων/νου Φούσκα, Δ. Θ. καὶ Φ.

Πρακτικὸν συσκέψεως Νομικῆς 'Υπηρεσίας τῆς 28/3/1970.

Παρατηρήσεων στήλη.

'Εκκλησιαστικὰ χρονικά.

Κλητήρια ἐπικρίματα καὶ προκηρῶξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Βιβλιοκρισίαι.

Νέα βιβλία.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
'Αθήναι, 'Ιασίου 1 — Τηλέφ. 710.734.